

BİNBİR ROMAN

Cilt: 8 - Sayı: 188 - 25 Kuruş

19 - Aralık - Çarşamba - 1951

BU ATLI KARINCA SEFASI LEONLA SUZANIN EN NEŞ'ELİ ANLARINI TEŞKİL ETTİ.

NE GÜZEL
DELİKANLI
NASIL DA
EĞLENİYOR

KIZIN DA ON-
DAN AŞAĞI
KALIR YERİ YOK

AZ SONRA

LEON ATLI KARINCAYI NEDEN
İSTEDİM BİLİYOR MUSUN? BAHSE
GİRERİM Kİ TAHMİN EDEMEZSİN..

BUGÜN MES'UTSUN DA
ONDAN.. İNSAN MES'UT
OLUNCA ÇOCUKLAŞIRMIŞ.

HAYIR..
SİRF SENİ BİR
BEYAZ AT ÜSTÜNDE GÖR..
MEK İSTEDİM DE ONDAN.. AMA
FALCI BANA ERKEĞİN CANLI VEYA TAHTA
ATA BİNİP
BİNMEYECE
ĞİNİ AÇIK
LAMADI..

ANLADIM ŞEKERİM.. HAKİKATİ
ZORLADIN.. AMA NE OLURSA
OLSUN SENİN ERKEĞİN
BENİM. BUNU KİMSE DE
GİŞTİREMEZ

BİRKAÇ
GÜN SONRA LEON
OTOMOBİLİYLE GELDİ.
MERHABA CANIM. NİHAyet TAMİR EDİLDİ
Mİ? NE İYİ... BEN DE ŞEHİR DIŞINDA BİR
GEZİNTİ YAPSAK DİYECEKTİM.. O NE KOLU-
NUN ALTINDAKİ?

KIYMETLİ BİR
ŞEY ŞEKERİM..

BİR
SIRANIN
ÜZERİNE
OTURDULAR.
LEON ESEREN
GİZ BİR TAVIRLA
PAKETİ AÇTI.

MOTORUNUN RESİM-
LERİ SUZAN.. BANA İNAN
DIĞINI BİLDİĞİM İÇİN SANA
DA GÖSTERMEK İSTEDİM.

EĞER BU İŞ
GİZLİ KALACAK.
SA BU SÖYLİYE.
CEKLERİNİ KİM.
SENİN DUYMA-
MASI LÂZİM.

LEON ETRAFINI BİR GÖZLEDİ SONRA İZAHA BAŞLADI.
SUZAN ANLAMİYOR FAKAT DİNLİYORDU.

YANI MOTOR HIÇ
BENZİN KOYMADAN
MI ÇALIŞACAK LEON?
AYOL SEN BİR DÂ-
HİSİN.. MEŞHUR
OLACAKSIN

YAVAŞ OL. DAHA ORTADA AŞILMASI
LÂZIMGELEN BİR TAKIM ZORLUKLAR
VAR. FAKAT SEN BENİ TEŞVİK EDER
VE YANIMDA BULL
NURSAN BU MAAZUR
DA ORTADAN
KALKAR

BÜTÜN İSTİKBALİMİZ BUNA BAĞLI
SUZAN. FAKAT ŞİMDİLİK SENİN SAB-
RINI DA SUIİSTİMAL ETMEK İSTEMEM
HAYDİ ŞİMDİ GİDİP BİR GEZELİM.

LEON RESİMLERİ DE
BERABER Mİ GÖTÜ-
RECEKSİN?

4/2

GÖTÜRÜRSEK
KAYBOLMAZ YA..
DALGINIZ DEDİK
İSE DE BU KA-
DAR DEĞİL..

HAYIR
LEON.. İNSANLIK
HALİ BU. BİR KAZA Fİ-
LÂN OLUR. SEN "HERKES-
TEN SAKLIYALIM" DEMEDİN
MİYDİ?

NIHA YET LEON DA
SUZANA HAK VERDİ.

ÖYLEYSE EVE
ÜERAR RESİMLERİ
BIRAKIRIZ..

EN İYİSİ DE BU

EVE GELİNCE LEON SUZANI YUKARI
DAVET ETTİ.

BİR DAKİKA YUKARI GEL
RESİMLERİ BIRAKIRİNE-
RİZ. BENDEN KORK-
MAZSIN HERHALDE

KORKSAM
SENİ SEVE-
BİLİR MİY-
DİM..

LEONUN
ÇALIŞMA ODASI GENİŞ
VE AYDINLIKTİ. SUZAN ETRAFINA
BAKINIRKEN GÖZLERİ FALTAŞI GİBİ AÇILDI..

AA.. BU KİMİN
LEON?

NEDİR O?

Mezunlar

Yazan: Eileen Edwards

Çeviren: Nihal Yeğınobalı

Meadowell Koleji mezunlarını her beş sene bir, imtihanların sonunda, mektepte bir hafta sonu geçirmeğe davet ederdi. Eski mezunların bir araya gelişleri heyecanlı olur ve bazan neşeli bazan da hazin hâdiselere yol açardı. Zira bazılarına karşı lütufkâr ve cömert davranan zamanın, bazılarına karşı merhametsiz davranmış olduğu görülür ve bu nevi değişiklikler mezunlar arasında bir hüznü yaratırdı.

Ginny Malcolm mektebine ancak mezuniyetinden on beş sene sonra dönebildi. Zira mektebi bitirir bitirmez müstemlekelerde çalışan John Greenfield isimli bir subayla evlenmiş ve memleketten ayrılmıştı. Ancak üç, dört sene evvel dönmüşlerdi.

Geldiğine daha ilk günden pişman oldu. Mektepli kızları görmek içine bir hüznü vermişti. Hayır, yine mektep günlerine dönmek istediği için değil. Ginny kocasını ve çocuklarını seviyordu, hayatından da memnundu. Yalnız on beş yaş daha genç ve en aşağı on kilo daha zayıf olmayı arzu ediyordu. Bahçede, incecik esvaplar içinde, dolaşan dal gibi mektepli kızları gördükçe kendini pek şişman, pek ağır ve hantal buluyordu.

Hemen odasına döndü ve kendini en zayıf gösteren eteğiyle keten ceketini giydi. Akşam üzeriydi. Güneş batmış ve mektebin geniş bahçesine gölgeler inmeğe başlamıştı. Ginny ellerini keten ceketinin cebine soktu ve eskisinden on beş sene yaşlı ve on kilo ağır olmanın hüznü içinde dolaşmağa

başladı. Mektepli kızların kahkaha ve şarkılarını duymamak için hızlı hızlı uzaklaştı.

Ansızın, "Kızım," diyen bir ses duyarak başını kaldırdı. Karşısında eski hocalarından biri duruyordu. Ama adam onu tanımamıştı ve yüzü de sertti.

— "Çimenlere basmanın yasak olduğunu bilmiyor musunuz? Eğer çimenlerin üzerinde yürüdüğünüzü bir defa daha görürsem sizi müdireye haber veririm!"

Ginny çimenlerin üzerinde dolaşmakta olduğunu o zaman farkettiler ve: "Affedersiniz, efendim," diyerek hemen uzaklaştı. Ama memnuniyetten ağzı kulaklarına varıyordu. Zira eski kocası onu tanımamış, talebe zannetmişti. Ginny on beş sene ile on kilonun ağırlığından ansızın kurtulmuştu ve kendini yine bir lise talebesi gibi genç ve hafif hissederek şarkı söyleye söyleye uzaklaştı.

Deminki hoca ise bahçede, en aşağı 40 yaşında olan bir kadını azarlamakla meşguldü:

— "Kızım, bir daha hercaî kopardığını görürsem seni müdireye söylerim!"

Yanındaki arkadaşı, "Hersholt, ne yapıyorsun, o kadın..." diye söz başladı.

Profesör Hersholt âdeta seke seke uzaklaşan kadının arkasından bakarak kıs kıs güldü:

— "O yirmi sene evvelki bir talebemdir. Daima mezunları tanımamış, talebe zannetmiş gibi yaparım. Maneviyatlarını nasıl yükselttiğimi tahmin edemezsin!"

Dokuz Köyden Kovulan Adam

Yazan: Claude Orval

Çeviren: Sayhan Bilbaşar

Başkaları aleyhinde düşünmemeğe gayret etmesine rağmen günü zehir oldu.

Jacques Sillere sözlerine:

— Beni kanaatimden hiçbir şey caydıramaz, diye devam etti. Doğruyu söylemek her zaman için iyidir. Başkalarının karşısında hakiki hislerini saklayarak, yapmacık muhabbet gösteren iki yüzlü insanlardan nefret ederim.

Doktor Dienard başını sallıyarak, mırıldanır gibi bir sesle cevap verdi:

— Çok sathi düşünüyorsun. Cemiyet hayatının bir takım kaidelere dayanması lâzım geldiğinden bihaber gibisin. Herkes her düşündüğünü yüksek sesle karşısındakinin yüzüne söyleseydi bu dünyanın hali nice olurdu.

— Boşuna beni iknaya çalışmanın doktor. İnsanın daima doğruyu söylemesi bir yerde zarar verirse on yerde fayda temin eder.

Yarım saatten beri Jacques Sillere ile aynı mevzuu münakaşa etmekte olan doktor iyice tahrik edilmiş bulunuyordu. Gözlerini, arkadaşının kilere dikti ve bir müddet o vaziyette kaldı. Jacques de yüzünü ondan ayırmadan, el yordamıyla sigara tabakasını buldu ve çakmakla sigarasını yaktıktan sonra:

— Bakın bu defa verecek cevap bulamadınız, dedi. İçi dışı bir olmanın aleyhinde bulunanlar ekseriya bu vaziyette kalırlar.

Doktor hâlâ susmakta devam ediyordu. Jacques Sillere birkaç dakika sonra ondan müsaade isteyerek ayrıldı.

Apartmanın holüne inip de

kapıcının önünden geçerken: «Şu herif de amma kaz kafa şeydir» diye düşünüyordu. «İnsan, böyle bir kapıcısı olan bir evde oturmağa mecbur kalsa acaba ne yapar?»

Birkaç adım attıktan sonra geri dönüp baktı. Kapıcı hiddetten yanıp tutuşan gözlerle ona bakmaktaydı. Adımlarını sıklaştırmış, «Sanki aklımdan geçenleri anladım» diye düşünüyordu.

Güneş ışığı caddeden henüz çekilmemiş ve ağaçların gölgesi epey uzamıştı. Fabrikasına kadar yürüyerek gitmeğe karar verdi... Karşından doğru kolkola bir çift gelmekteydi. İçinden: «Ne ahenksizlik» dedi. «Bir kadının güzelliğine, bir de yanındaki adamın sakaletine bak. Kırmızı burnu, göbeği ve gözlükleriyle tam bir kukla.»

Kukla bu esnada, kolundaki hanımla birlikte tam yanından geçmekteydi. Anı bir şekilde kadının kolundan çıkarak Jacques'ın önüne dikildi ve:

— Galiba evinde bir ayna yok, dedi. Olmuş olsaydı ona bir defa bakar ve kimin kuklaya daha ziyade benzediğini anlardın.

Sonra bir tokat âniden suratında şakladı. Jacques neye uğradığını anlayamadan kadınla adam uzaklaşmış bulunuyorlardı.

Fabrikaya geldiği zaman hâlâ sersem gibiydi. Yazıhanesine girip kâtibini zile basarak çağırdı ve ona birkaç mektup dikte ettirdi. Sonra sabahleyin vermiş olduğu işi kontrol etmek için, genç kâtibin, tarifi üzerine meydana getirdiği reklâm nümunesini eline alarak pencere başına gitti... Reklâm istediğinden âlâ olmuştu. Şu genç kâtip yaman delikanlıydı doğrusu. Jacques onu az bir parayla yanında çalıştırmakla çok kâr ediyordu. (Arkası 14. sayfada)

ATES SİPAHİ

Yazarı: Rebica Sakir

Tarihî Roman: 12

Dördüncü Murad, soluk soluğa tahta ve dik merdivenleri çıkınca uzun bir sofa önünde durdu. Arkasına döndü ve dağlar delisine heyecanla sordu:

— Hangi oda?... Çabuk söyle. Nevbahar hangi odada?...

Dağlar delisi Süleyman yavaş yavaş sokularak koca Osmanlı imparatorluğunun en kudretli adamının omuzunu tuttu... Bir arkadaş gibi gülerek:

— Çok seviyor musun Murad? diye sordu...

Hayret!... Bu ne cür'etti! Dördüncü Murada ilk defa böyle bîperva, böyle korkmadan ve çekinmeden hem de bir gönül sırrını soran adam, bu adam mutlaka deli olmalıydı... Mutlaka bu adam, çok büyük bir küstahtı... Padişahın omuzundan tutmak, parmaklarını etine geçirmek, gülerken, yılışarak, yeniçeri neferile konuşur gibi sual sormak!

Hünkâr omuzuna ağırlık veren bu iri sipahi elini hiddetle silkeledi:

— Delikanlı, kendine gel! Hünkâr karşısında edeb etmek nedir? Bilmez misin sen?...

Dağlar delisi iki elini de kuşağına sokarak ayaklarını büktü ve sallandı:

Nevbaharı görecektin değil mi hünkârim!

— Evet... Hangi oda?...

— İşte, şu yanı başındaki kapıyı aç... Nevbahar seni bekliyor...

Dördüncü Muradın yüzü heyecandan kıpkırmızı kesilmişti... Eli ayağı âdeta titriyordu... Boğazına yumruk kadar büyük bir düğüm düğümlenmiş, nefes alamıyordu...

Korkarak kapıya yaklaştı... Elinin ufak bir tazyikle kapı ardına kadar açılıverdi... Dağlar delisi arkasından:

— Korkma, gir hünkârim dedi. Sağdaki kapı açıktır... Nevbahar oradadır.

Bu ses, hünkâra yeni bir kuvvet vermişti. Bir anda odanın ortasına doğru yürüdü. Yan kapıdan içeriye yıldırım gibi girdi ve durdu.

İşte, Nevbahar orada, ayakta... Hayretle, korkuyla ona bakıyor... Siyah gözlerinin içinde aşkın en kudretli ateşi var... Sevmek ve sevilmek için yaratılan, bu kadın, bu ince selvi boylu, müdevver kalçalı, küçük omuzlu ve zengin başlı kadın, insanlara zevkin namütehahiliğini getiren bir ilâhedir... Bu kadın, Dördüncü Muradın sevdiği, deli olduğu bu kadın, ayakta duruyor... Ona bakıyor... Amma nasıl?... Amma nasıl?...

Murad Rabi birkaç adım atarak ellerini uzattı ve heyecanla mırıldandı:

— Nevbahar!...

Kadın hâlâ hayret ve korkuyla bakıyordu...

Hünkâr tekrar etti:

— Nevbahar! Beni tanımadın mı?...

Kadın birdenbire hafif bir çığlık koparmıştı:

— Murad, sen misin?... dedi ve o da birkaç adım attı...

Dördüncü Murad diz çöker gibi genç kadının dizlerine kapandı:

— Canım! dedi.

Dağlar delisi bu sahneyi gülererek seyrediyordu... Koca hünkârın kadın dizlerine kapanışı onu düşündürüyor ve küçük iken babası

nın daima tekrar ettiği cümleyi mırıldanıyordu:

«Kadın her şeyin hükümdarıdır!...»

Dördüncü Muradın böyle iştiyakla, tahassürle ve aşkla genç kadının dizlerine kapanışından sonra, orada çok garip, çok tuhaf ve acıcaip bir şey oldu... Kadın birdenbire şilkinerek hünkârı âdeta tek melercesine itti:

— Dokunma bana!.. diye haykırdı...

— Dördüncü Murad yalvarıyordu:

— Beni affet!... Seni ihmal ettim, hakkın var... Fakat ne yapayım!.. Beni senden uzaklaştırdılar... Saraydan çıkamaz oldum.

Kadın elini uzatarak kapıyı gösterdi:

— Git buradan!...

— Niçin?..

— Git... Çünkü ben evli bir kadınlam!

Murad Rabi birden bire çılgin

Dördüncü Murad fırlayıp haykırdı: «Ne sen evli misin?»

gibi yerinden fırladı ve haykırdı:

— Ne?... Sen evli misin?.. Evlendin mi?.. Kiminle?.. Söyle çabuk söyle!... Kiminle?...

Kör bir kandille aydınlanan odada tok bir ses aksetti:

— Benimle!...

Hünkâr hızla başını çevirdi ve dağlar delisine baktı.

— Seninle mi?.. İmkân yok... Bir vezir kızı basit bir sipahiyle asla evlenemez!.. Yalan!.. Siz bana yalan söylüyorsunuz... Siz beni kandırmak istiyorsunuz... Siz ötekiler gibi, valde gibi, şeyhülislâm gibi beni yine kandırmak istiyorsunuz... Söyle Nevbahar!.. Yalan değil mi?.. Sen kimse ile evlenmiş değilsin değil mi?...

Dağlar delisi, artık konuşmak ve anlaşmak ve hünkârla karşı karşıya kalmak zamanının geldiğine kanıtlı... Kapı eşiğinden ağır ağır yürüyerek Dördüncü Muradın yanına yaklaştı ve güldü:

— Burada, ikimiz yalnızız hünkârim... Artık ne saray, ne bostancı ve ne de cellât var!.. İkimiz bu odada, başbaşa, Allahın iki kuluyuz... Anlaşalım... Nevbahar benim karımdır... Onu siz vaktile çok severmişsiniz... Daha şehzadeliğinizde sevişmişsiniz?.. Bunlar hep doğru, makul şeyler!.. Fakat şimdi, şimdi artık siz ortadan çekileceksiniz!.. Biz Nevbaharla ikimiz yalnız kalacağız... Ve gönlünüzden bu kadının ismi silinmelidir.

Dördüncü Muradın kan tepesine

fırlamıştı... Bir anda her şeyi yakıp yıkmak, kırıp dökmek kuvvetini kendinde buluyordu...

Bu adam ne söylüyor?.. Bu küstah, bu rezil, bu zorba herif neler söylüyordu?..

Dördüncü Murad birdenbire kuşağının arasından keskin bir hançer çıkararak hızla kaldırdı ve dağlar delisinin üzerine yürüdü:

— Bre sefi!.. Hünkâra böyle lâf söylenir mi?... Bre yıkıl karşımdan boynu koparılalı hınzır!..

Dördüncü Muradın eli havada küçük bir kavis çizdikten sonra genç adamın vücuduna doğru hızla inmek istedi... Fakat dağlar delisi bir kavrayışta, bu müthiş, bu öldürücü bileği tuttu, parmakları arasına aldı. Sıktı, sıktı, sıktı... Ve hünkârın bileği yavaşça kıvrıldı, dişleri sıkıldı... İğildi, oynadı ve hançer yere düştü...

Dağlar delisi, döğeme tahtalarına yuvarlanan hançeri ayağının uciyle odanın uzak bir köşesine sa-

vurdu ve güldü:

— Biliriz hünkârim... Silâhtarının belinden tuttuğun gibi has odaları dolaştırırsın [1]. Ok atar, cirit oynarsın... Bir vuruşta dev gibi merkepleri ikiye böler, güzleri oyuncak gibi sallarsın... Biliriz... Hep biliriz bunları... Hünkârimizin kuvvet ve kudretine âmen!.. Lâkin burada ikimiz de kuluz... Allahın kuluyuz... Genç Ali bir vuruşta ikiye böleceğin hayvanlardan değildir.

Dördüncü Murad acıyan elini sıvazlarken ağır bir küfür savurdu:

— Başını koru... Eğer kelleni uçurtmazsam...

— Yemin etme hünkârim... Valde Sultanın yemini de pek pahalıya mal olmuştu...

Hünkâr birdenbire yumuşayıvermişti:

— Söyle, ne kadar kese altın istersin?

— Neye?..

— Nevbahara!..

— Ne, ben Nevbaharı sana mı satayım, diyorsun hünkârim?..

— Bin kese...

— Hıh!.. Olmaz!..

— İki bin...

— Üç bin...

— Devletli hünkârim...

— Beş bin kese vereceğim delikanlı... Nevbaharı bana bırak...

Dağlar delisi sarı saçlarını ortaya döken bir hareketle başındaki sivri külâhı çıkardı:

— Sipah kulları zorba olur derler hünkârim... Nice bîdepler, nice padişah âsileri Anadoluya kaçıp gaha, ulema ve vüzeraya düşman olan insanlardır. Siz bunu iyi bilirsiniz... Ben de çok duymuşumdur... acap hangi sipahi karısını para ile satmıştır, bunu bana söyler misiniz?...

Dördüncü Muradın gözleri dönmüştü. Hiçbir şey duymak istemiyordu... Odanın köşesinde, dünyanın en kıymetli, en güzel, en muhteşem ve delirtici mahlûku varken, ondan gayri söz dinlenir mi?

— Sana on bin kese vereceğim... İstedğin yerde beylerbeylik, mansıp vereceğim... Söyle, çabuk söyle. On bin kese...

Dağlar delisi padişahın bu ısrarına hiddetlenmişti... Kaşlarını çatarak Dördüncü Muradın yüzüne baktı ve keskin bir sesle:

— Pekî! dedi...

Bu söz orada bir bomba tesiri yapmıştı... Genç kadın birdenbire acı bir çığlık kopararak:

— Süleyman!.. diye haykırmıştı...

Dördüncü Murad göğsünün bütün kuvvetiyle uzun bir «Oh!» çekti ve yüzü güldü:

— Razi oluyorsun demek?..

— Evet bir şartla...

— Şartın nedir?...

Dağlar delisi elini kaldırarak kadına seslendi:

— Nevbahar!.. Buraya gel!...

Kadın korkak, ürkek adımlarla yürüdü ve hafif bir sesle:

— Ne yapıyorsun Süleyman! diye mırıldandı...

— Gel buraya... Yavaş, yavaş...

Dağlar delisi kadını birdenbire kucaklayarak geniş göğsü üzerine koydu ve Dördüncü Murada döndü:

— Görüyorsun ya, hünkârim... Bu benim karımdır... Bunu sana terkedeceğim... Fakat bir şartla...

— Çabuk söyle... Şartın nedir?...

— Şartım...

Dağlar delisi birkaç saniye sustu. Başını eğerek kadının gözleri içine baktı. Durdu, sustu ve ilâve etti:

— Hem de on bin kesenizi ve mansibinizi almadan şartım...

— Nedir?...

Dağlar delisi hafif, çok hafif bir sesle cevap verdi:

— Valdeniz Kösem Sultanı bana vereceksiniz!...

Murad Rabi bu hiç beklemediği cevap karşısında şaşırarak kalmıştı. Gözlerini dört açarak genç sipahinin yüzüne baktı... ve dona kaldı...

Bu sipahi, bu sarışın ve küstah sipahi ne diyor?... Annesini istiyor ha!.. İmkân yok!.. Bunu yanlış duydu!.. Bunu sipahi söyleyemez... Padişahın yüzüne karşı böyle bir teklifte bulunmak cinnettir... İmkân yok, imkân yok...

Dördüncü Murad boğulurcasına:

— Sen deli misin? diye bağırdı.

Dağlar delisi tonunu heybetiyle yükselten bir sesle:

— Yoksa deli sen misin?.. dedi...

Karşılıklı bakıştılar... Bu 21 yaşındaki uzun boylu, iri vücutlu ve solgun yüzlü padişahla, bu sarı ve hevhabetli sipahi, göze göze hiddetle birbirini süzdü... Dağlar delisi sesinin bütün sertliğiyle:

— Evet, dedi... Deli olan muhakak ki ben değilim... Sen bu koca saltanatın bu milyonlarca insanın padişahısın... Hakkın en büyük kudret eli sensin... Benim karımı para ile, mansıpla, zorlukla almak isterken sen kendinin deli olmadığını bilmiyor musun?... Ben senden anneni istedim... Anan sence ne kadar kıymetli ve namuslu ise, bu kadın da benim için okadar pahalıdır.

NAT PINKERTON

KONTUN YANINDA Kİ PINKERTON. BÜ RADAN HESABINI GÖRMÜK KÖ. LAY OLUR.

BİZİ BU KİS. KAÇ DENİLEN ADAMDAN KÖ. RUYABİLİRSİ. NİZ Mİ. NAT BURAYA DA ÖNÜM İÇİN DÖNDÜMÜZ.

EVE7 AMA İTALYADAKİ ASIL VAZİ. FEM BU DE. GİL. ASIL SİZİNLE İLGİLİ.

SİZE BAZI SUAL LER SORACA. GİM

SS.. HANIM. LAR GELİYOR SONRA.

HAYDI ÇOCUKLAR.. GEVE ZELİĞİ BIRAKIN YÜZ. MEĞE GİDİ. YORUZ.

KONTLA KİŞKAÇ TAN MI BAHSE. Dİ. YORDU. NUZ.

YALNİZ O DEĞİL. BENİ KONTUN MALİ DURUMU ALA. KADAR EDİ. YOR.

PEPİ ÜZGÜN GÖRÜ. NÜYORSUN. YOKSA MES'UT DEĞİL MİSİN?

SON DERECE MES'UDUM.. SAA. DETİMİZİN BOZUL. MASINA MÂNİ OLA. CAĞIM.

BORÇLAR.. HIRSIZLAR.. İFLAS.. ŞİMDİ DE ŞU ALLAHIN CEZASI PINKERTON.. BENİM GİBİ MÜSKÜL DURUM. DA İNSAN VARMIDIR.

NİŞANLIM NE KADAR GÜZEL DE. GİL Mİ? BEN CİDDEN BAH TİYAR BİR ADAMIM

DUYAN DA MISS PELHAMİ SAHİ. DEN SEVDİĞİ. NİZİ SANIR..

HAKARET EDİYOR. SUNUZ. SÖZLERİNİ Zİ İZAH EDİN VE AF DİLE. YİN.

HAYHAY.. ZATEN ARTIK AÇIK KONUŞ. MAK ZAMANI GELDİ

KONT BENARES. SİZE ŞUNU SÖYLE MEK

DURUN.. NE SÖY. LİYECEĞİNİZİ BİLİYDÜM. MALİ DURUMUMU ROMADA TAHKİK ETTİNİZ VE BEŞ PARAM OLMADIĞI NI

GÖRÜYORSUNUZ YA Mİ. PINKERTON.. SİZ BENİM İŞLERİME BURNUNUZU SOKARKEN BEN DE SİZİ TAKİD ETTİR. DİM.

BU İŞİ KEYİF OLSUN DİYE YAP. MIYORUM. MARÇI'NIN VÂ. RİSİ BENİ TAH. KİKAT İÇİN YOL. LADI.

BENİ SERVET AVCI. SI SANIYOR HA.. KİM SERVET AVCISI DEĞİL DİR Kİ.. AMA BEN MAR. CİYİ DE SEVİYORDUM.

SİZE İNANIYORUM KONT.. AMA BU NEWYORKA GÖNDE REÇESİM RAPORUN. MAHİYETİNİ DE. GİSTİREMEZ.

MR PINKERTON, MAR CİYE SAADETİMİZİ HİGBİR ŞEY BOZAMIYA CAK DİYE SÖZ VER. DİM. HERHANGİ BİR HAREKETE GEÇME. DEN BENİ DİNLE. YİN..

ARKASI VAR

YUMRUK DÖVÜŞÜ

Nakleden: Semih Demirci

Maznun mevkilinde oturan Andrew Mc. Bone, karısının yaşlı gözlerine üzgün bir nazar attettikten sonra, tekrar kendini topalayarak sulh hâkimi Albay Brown'un sözlerini dinlemeğe çalıştı.

Albay, kızgınlıktan ziyade endişe ifade eden bakışlarla emekli polis müfettişi Andrew'yü uzun uzun süzdü. Senelerden beri ilk defa olarak bu kadar çetin bir dava ile karşılaşılıyordu, zira maznun tekaüde sevkedilmeden önce emniyet teşkilâtının en değerli elemanlarından biriydi.

Sözüne devam ederek: «Bir daha böyle bir şey yapmayacağına söz veriyorsun değil mi Mc. Bone.» dedi. Fakat kır saçlı başını önüne eğmiş olan bu babacan adamın, sualini cevaplandırmakta tereddüt edeceğini de biliyordu. Zira Andrew, arkadaşı Jim Barton'un kaatilini ele geçirmeden rahata kavuşamayacaktı.

Albay Brown başını salladı: «Pekâlâ. Fakat bundan böyle sana karşı hiç müsamahakâr davranmayacağım ve tekrar karşına çıkman, hapishaneyi boylaman demek olacaktır. Hem bu suretle bunca senelik çalışmanın karşılığı olan emekli maaşının da kesileceğini düşünürsen belki aklını başına toplarsın...»

Andrew Mc. Bone işinden ayrılmış henüz üç ay olmuştu ve bu müddet zarfında da tam on kişiyle yumruk yumruğa kavgaya tutuşmuştu. Çünkü kavga etmeden geçirdiği günleri yaşamamış telâkki eden insanlardan biriydi.

Mrs. Mc. Bone, sofrayı hazırladıktan sonra gelip, içini çekerek Andrew'un dizlerinin dibine oturdu ve onun kocaman elini minicik avuçlarının içine alarak «Andy,»

dedi. «Eğer hapsedilseydin utancımından öldürdüm, vallahi. Yalvarırım, döğüşmekten vazgeç artık. Yakında çavuş çıkacak olan oğlumuzun istikbalini de düşünmüyor musun hiç? Haydi, bir daha kimseyle kavga etmeyeceğini vâdet bakayım...»

Andrew kendi kendisiyle mücadele ediyordu, cevap vermedi. Fakat karısı tekrar tekrar ısrar edince dayanamadı.

«Öyle olsun, söz veriyorum.»

Ve bir müddet düşünceli nazarlarla ateşi seyrettikten sonra devam etti:

«Jim Barton meselesini bir türlü aklımdan çıkaramıyorum. Eğer tekaüde sevk edilmeseydim kaatili muhakkak yakalardım. Herifin bu şehirde yaşadığına eminim çünkü...»

Mrs. Mc. Bone, Jim'in ölü olarak bulunduğu günü bütün teferruatı ile hatırlıyordu. Zavallı adamı, başına bir şey vurarak öldürmüşlerdi. Ceketini çıkarmış ve gömleğinin kollarını sıvamış olduğuna bakılırsa karşısındaki ile kavga ediyordu. Mühassısların iddiasına göre de kafasına beze sarılmış bir tuğla ile vurulmuştu.

Scotland Yard'ın bütün detektifleri günlerce uğraşmışlar, fakat en küçük bir ip ucu bile bulamışlardı.

Andrew Mc. Bone kaatilin ele geçirilmesini bütün kalbiyle arzu ediyordu, zira Jim onun en iyi dostlarından biriydi ve ehemmiyetsiz bir mesele yüzünden münakaşa ederek darıldıkları güne kadar içtikleri su bile ayrı gitmezdi. Ondan sonra da bir daha konuşmamışlardı.

Jim'in ölümünden sonra kötü dedikodular başladı. Herkes Jim Barton'un, Andrew'den başka düşmanı olmadığını söylüyordu. He-

le adamın bir kavga neticesinde hayata gözlerini yumduğunu açıklayan bâriz emareler ve Mc. Bone'nin kavgadan çok hoşlandığının bilinmesi bütün şüphelerin onun üzerinde toplanmasına sebep oluyordu.

Mrs. Mc. Bone: «Bugün öğleden sonra değirmencilere gitmek istiyorum, Andy.» dedi. «Benimle beraber gelir misin?»

Andrew hiç de bu teklifi kabul etmek niyetinde değildi. Çünkü valinin buğdayını öğütmeye başladığından beri değirmenci Thomas'ın burnu iyice büyümüşü ve Mc Bone onun kendisini evine kabul edeceğinden bile şüpheliydi. Fakat karısının üzüleceğini düşünerek: «Ona da peki,» dedi. «Biraz hava alırım hiç olmazsa!..»

Duvarları eski taşlarla örülü yarı karanlık bir mutfakta oturmuşlar, tatlı tatlı sohbet ediyorlardı. Çok geçmeden Thomas da içeri girdi ve misafirlere yarım ağızla bir «Hoş geldiniz» dedikten sonra Andrew'e dönüp sesinde alaylı bir ifade olduğu halde mânâlı mânâlı başını sallayarak: «Demek ki artık polisler de zorbalığa başladılar.» diye söylendi. «Fakat eğer üzerine saldırdığın kimse ben olsaydım, kendini karakolda değil, hastanede bulurdun, azizim.»

Gözleri hiddetle parlayan Andrew irkildi. Değirmenci Thomas açıktan açığa ona hakaret ediyor, hattâ meydan okuyordu. Eğer karısına söz vermemiş olsaydı, oracıkta herifin leşini yere seriverecekti ama: «Bir daha hiç kavga etmiyeceğim!» demişti bir kere.

Fakat ne olursa olsun bu sefer vaziyet başka türlüydü ve o güne kadar kendisine hakaret etmek cüretini gösterenler daima boylarının ölçüsünü almışlardı. Hele değir-

mencinin sağda solda «Andrew Mc. Bone benden korktu.» kabilinden dedikodular yapması ihtimali zavalıyı büsbütün çileden çıkardı. Onun şerefi karısından da önce gelirdi, Albay Brown'dan da.

Mrs. Mc. Bone, yüzünde teşvik edici bir ifade olduğu halde kocasının gözlerinin içine bakıyordu.

Andrew: «Buraya bak, Matthew Thomas!» diye haykırdı. «Eğer şu çay fincanını kafana geçirmemi istemiyorsan ceketini çıkar ve dışarıya gel!»

Thomas müstehzi bir sesle cevap verdi: «Geliyorum Mc. Bone. Hem de bir dakika sonra döneceğime bahse girmek şartıyla.»

Andrew değirmenciye kapının önünde bekliyordu. Thomas'ın ceketini bir tarafa fırlatarak kollarını sıvamaya başladığını görünce birdenbire hayretle irkildi ve sanki hayalet görmüş gibi birkaç adım geriledi. Sonra herifin çenesine hatırı sayılır bir yumruk aşkermesiyle onu kaldırımın taşlarının üzerine yuvarlaması bir oldu. Fakat bu kadarla da iktifa etmeyerek ayaklarının dibinde baygın uzanan hasmının gırtlaklarını, çelik gibi parmaklarının bütün kuvvetiyle sıkmağa başlamıştı. Nihayet biraz sükûnet buldu ve adamın vücudunu sarsmağa devam ederek: «Alçak herif!» dedi. «Jim'i nasıl öldürdüğünü hemen söyleyecek misin, yoksa canını cehenneme göndereyim mi?»

Değirmenci kenetlenmiş dişlerinin arasından inler gibi bir sesle fısıldadı: «Onu ben öldürmedim... Sadece dövüyorduk, okadar.»

Andrew'nün sabrı tükeniyordu: «Sana iki dakika müsaade» dedi. «Ya itiraf edersin, yahut da soluğu onun yanında alırsın...»

✱

Sulh hâkimi çayından bir yudum içerek: «Söyle bakalım Mc. Bone» dedi. «Kaatilin Thomas olduğunu nasıl anladın?»

Emekli müfettiş bir ara utandırıcı gibi oldu, fakat sonra kendisini tamamiyle temize çıkarmak için her şeyi açıklaması lâzım geldiğini düşünerek: «Bilirsiniz ki benim takip ettiğim usuller pek kitaba uymaz,» diye anlatmağa başladı. Bu gibi vak'aları incelerken bulduğum delillerin bir tanesini daima kendim için saklamak âdetimdir. Gerçi bu sefer elde ettiğim ip ucu pek ehemmiyetsizdi ve bu yüzden de çok kimsenin gözünden kaçmıştı ama ben onu unutmadım.

«Jim Barton'u çok yakından tanırdım. Yirmi yaşlarında bir delikanlıyken, tayfalık ettiği gemide arkadaşlarından biriyle kavgaya tutuşarak onun ölümüne sebep olmuş ve o günden sonra da bir daha hiç kimseyle dövüşmemeye yemin etmişti. Halbuki Jim ölü olarak bulunduğumuz zaman sırtında ceketini yoktu. Gömleğinin kolları da kavgaya hazırlanan kimselerin yaptıkları gibi yukarıya sıvanmış ve kol ağzları herkesinki gibi dışarıya değil, içeriye doğru kıvrılmıştı. Bunu görünce, Jim'in bir kavga neticesinde öldüğü hissini uyandırarak bu suretle adaletin karşısında kendisini müdafaa edebilmek imkânlarını hazırlamayı düşünen kaatilin hususî yetlerinden birini öğrenmiş oldum ve Thomas Miller'in kollarının aynı şekilde sıvandığını farkedince önce rüya görüyorum zannettim. Zira ondan şüphe etmek aklımdan bile geçmemişti. Bu kadarını öğrendikten sonra da onu söyletmek benim için çok kolaydı tabii...»

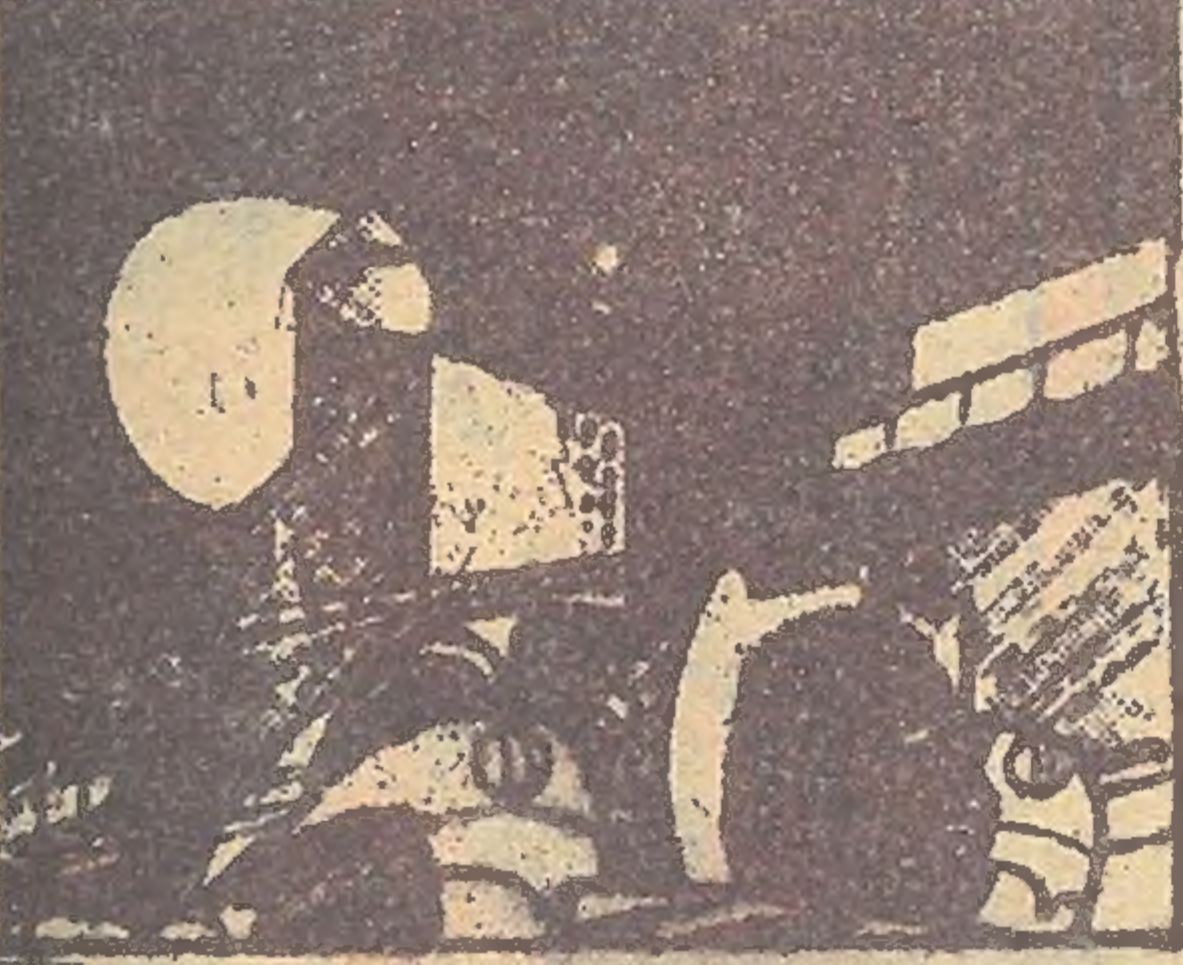
Albay Brown, takdîrkâr bir tebessümle gülümseyerek: «Son günlerde ortalığı kırıp geçirmenin sebebini şimdi anladım.» dedi. «Kavga ettiğin adamların arasında kolunu içeriye kıvrıyarak birini arıyordun demek ki. Ne iyi etmişim de dün seni deliğe tıkmamışım, Mc. Bone...»

YARASA

YERALTINDAN ANI YAK
ALARDA YARASA YÜZLÜ
YILDIRIM GIBİ İLER
LİYEN OTOLAR GİRDİ.

YARASA
NIN OTO
MOBİLİNE
HİÇBİR
TEKER
LEKLİ
VASİTA
YETİŞE
MEZDİ.

BAZI GECELER YARA
SAYA BENZİYEN TAY
YARSA DE HAVALANDI.

YARASA
VE SAKA
KUŞUNUN
EN SON
MODEL
ÇEŞİTLİ
SİLAHLARI
VARDI.

SAKAKUŞU ONLARIN
SÜRATİNDE UÇ
BU HERİFLER
DEN KURTULMA
NIN İMKAN
NI YOK.

EVLADIM
OTUR DİNLEN
BİRAZ..
BÜTÜN
HAFTA
OTURDUK

BU GECE NASILSA
EVLERİNDEYDİLER.

BAY DİK GEZİNTİ
Mİ ARZU BU YU
RUYORDU. DEN
CEREDEN BA
KINIZ.

TAM BU SİRADA
ALFRED GİRDİ

DİK NE DURUYOR
SUN...?
GİYİNSENE.

GORDON YARDIMISTIR

BİRKAC DAKİKA
SONRA.

HELE
SÜKUR
PARKI.

ACABA
NE OLDU
DERSİN
YARASA?

BİLMENİ
AMA HER
HALDE KO
MİSER İŞİK
LI İŞARETİ
VERDİĞİNE
GÖRE ACELE
BİRİŞ OLA
CAK.

İKİ DAKİKA
SONRA YARASA
OTOMOBİL
İŞARET VE
RİLEN YERE
KÖŞTÜ.

SÜKÜR
GELE
BİLDİLER

BONJÜR
MUFET
TİŞ BEY
KOMİSER
GORDON
NEREDEN

KAYBOLDU.
KOMİSER GOR
DON ORTADA
YOK.. ANLA
DIN MI
YARASA?

KOMİSER Mİ
KAYBOLDU?
GARİP.. LÜT
FEN BİRAZ
İZAMAT VE
RİNİZ.

KO
Mİ
SER
BUGÜN
HAPİSHA
NEYİZİ
YARET
ETMİŞ

MUFETTİŞ BEY
56890 SAYILI MÖR
ADLI MAKKUM YOK
OLMUŞ İMKANI YOK
HAPİSHANEYİ
İYİ ARAYIN..

YARASA GELEN
HABERİ DİNLIYORDU.

BÜTÜN DE
LİĞİ DEĞİĞİ
ARADIK..
HERHALDE
KAGMIŞ OLACAK

KOMİSER GİTTİK
TEN SONRA FARKINA
YARMISLAR.

HERİF HER
HALDE KO
MİSERİN
OTOMOBİLİ
NE GİZLEN
MİŞTİR.

HERHAL
DE.. GÜN
KÜ O SA
ATTEN
BERİ GÖR
DONU
GÖREN
OLMADI.

HAPİSHA
NENİN
ALARMINI
DUYDUK
AMA..

BEYİM..
KOMİSER
GORDONUN
ARABASINI
BULDUK.

LİMANDA GÖRDÜK
VE KİSTİRDİK. YAK
LAŞAMİYORUZ MÖR
ATEŞEDİYOR BİZ
KOMİSERİ ÖLDÜRÜ
RİZ KORKUSUYLA
ATEŞ AGAMİYOR

GELİN
GİDELİM.

BİR İKİ
DAKİKA
SONRA

İŞTE.. KORKMASAK HERİ
Fİ TEMİZLERDİK. YAL
NİZ İÇERİDE KOMİ
SER GOR
DONU
VAR.

HERİFİ
GENBER
İÇİNE
ALALIM

BU İŞİ
BANA
BİRA
KIN..
KOLAY.

YARASA
SESSİZCE
LİMANDA
BULUNAN
BİR VİN
CİN
ÜZERİNE
TIRMANDI.

186

MÖRFTİYİ BİRİKİ DAKİ
KA DAHA OYALAYABI
LİRLERSE EN
SELEDİM GİT
Tİ.

ŞİMDİ SA
NA GÖS
TERİ
RİM.

BU OYUNCAĞI
BIRAK YAV
RUM.

YARASA!
NAHVOLDUM.

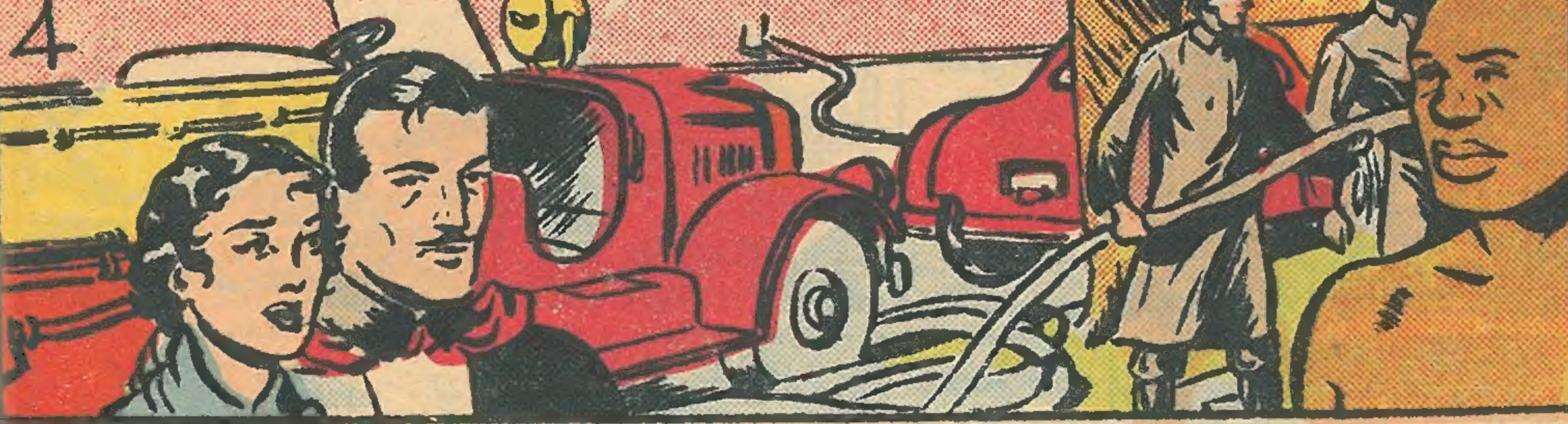
ARKASI VAR

MANDRAKE

UGURSUZ ZÜMRÜT

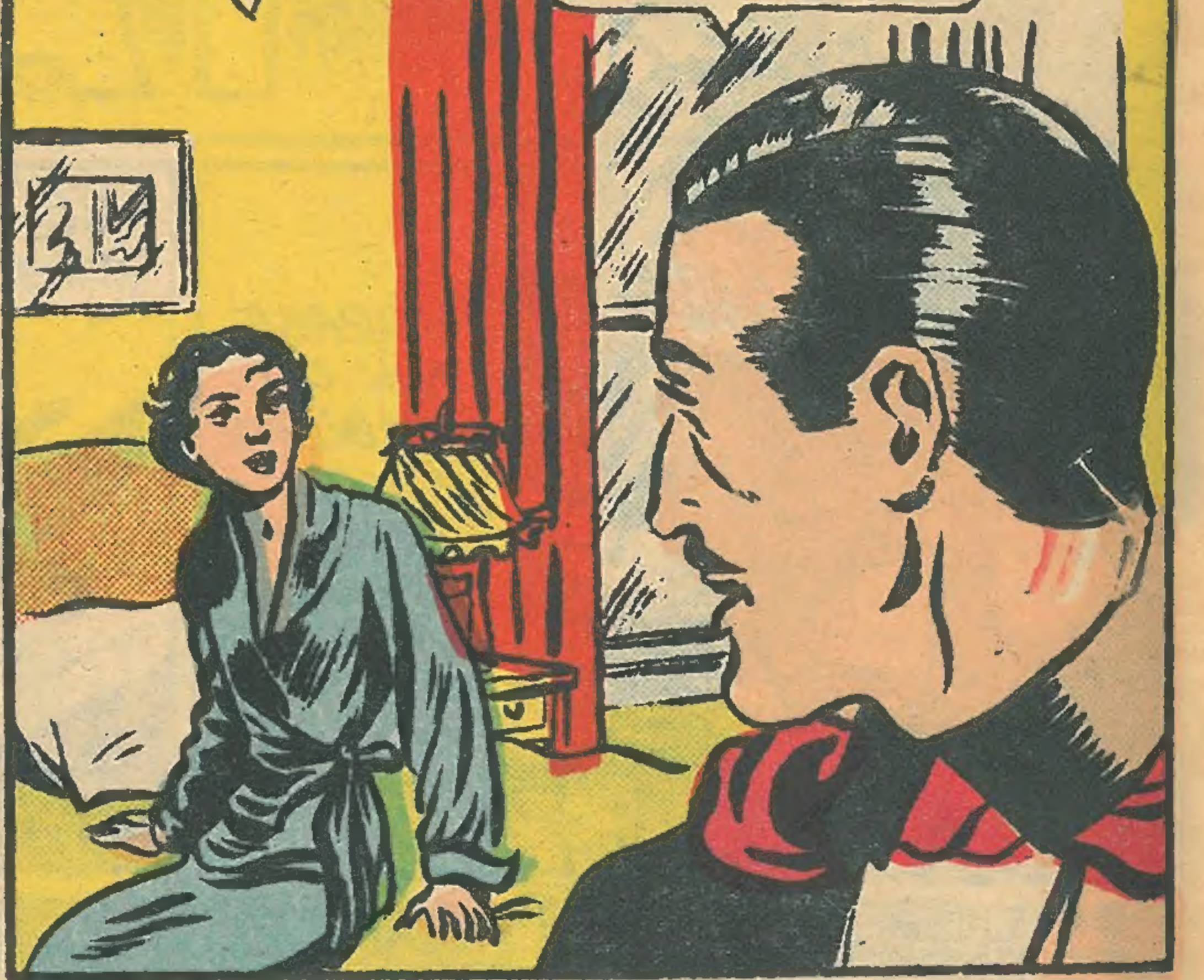
MANDRAKE!
BU YÜZÜK UĞUR
SUZ DİYORUM
SANA...

ÜZÜLME NAR.
DA.. YANGINI
SÖNDÜRDÜLER
SEN BİRAZ YA.
TIP DİNLESEN
İYİ OLUR..

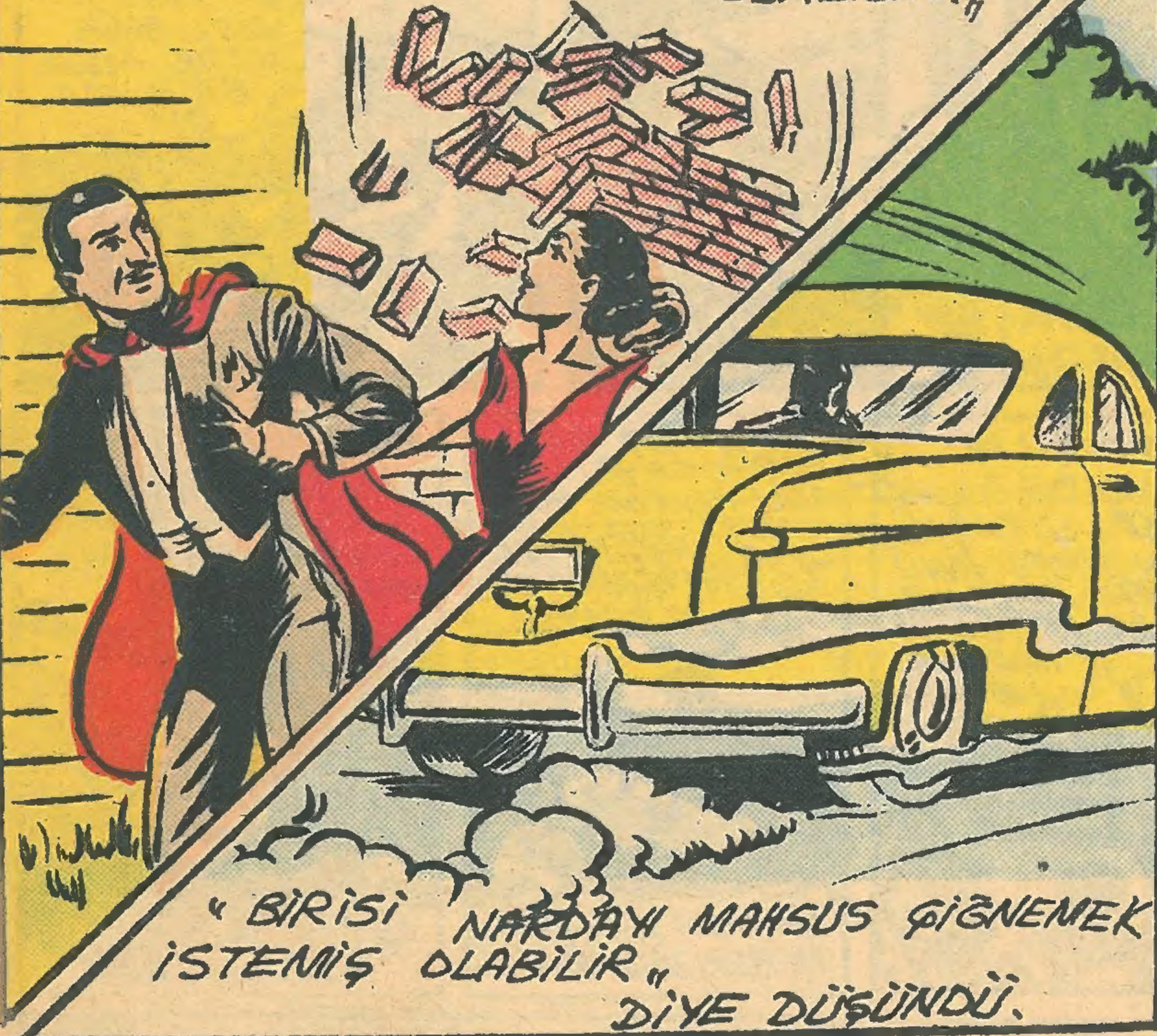

HER PARMAĞINA
TAKAN MORTYI
ÇEKİŞ.. NERE-
DEN BANA MİRAS
KALDI BİLMEM Kİ

EVET.. BAŞIMIZA
GELENLERİN HEPSİ
BİRDEN KAZA OLA-
MAZ. BEN BU İŞİ
AŞAĞIDA BİR DÜŞÜ-
NEYİM. SEN DE İSTİ-
RAHAT ET..

MANDRAKE: "BACAYI BİRİSİ DEVİRMİŞ
OLABİLİR."

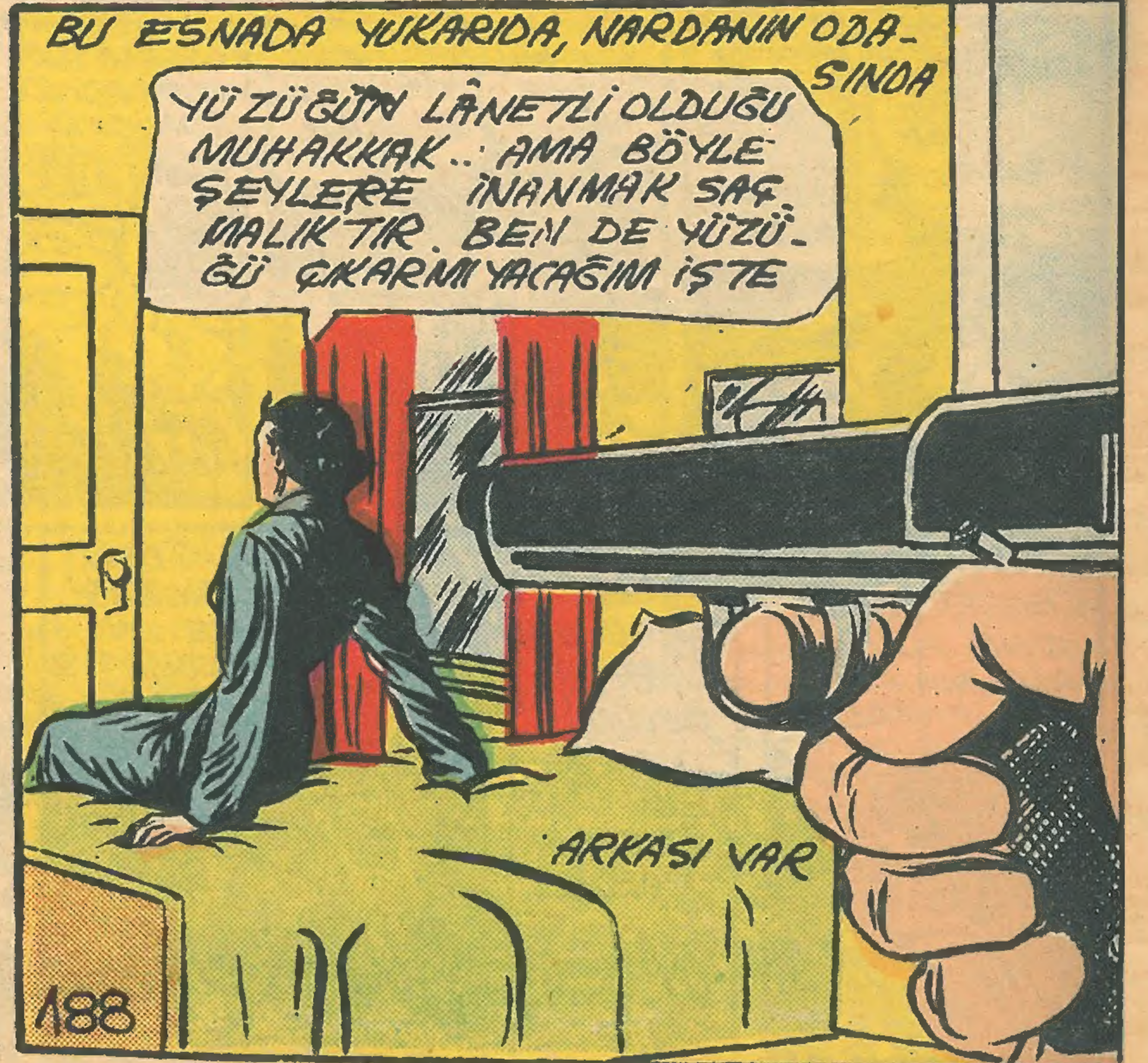
"BİRİSİ NAR'DAYI MAHSUS ÇİĞNEMEK
İSTEMİŞ OLABİLİR"
DİYE DÜŞÜNDÜ.

ARABAMIZI DEVI-
REN LÂSTİK PATLA-
MASINA BİR KURŞUN
SEBEBİYET VERMİŞ
OLABİLİR. KÖPRÜ-
NÜN YIKILMASI İSE
KAZA DA OLABİLİR
KASTEN YAPILMIŞ
TA OLABİLİR..

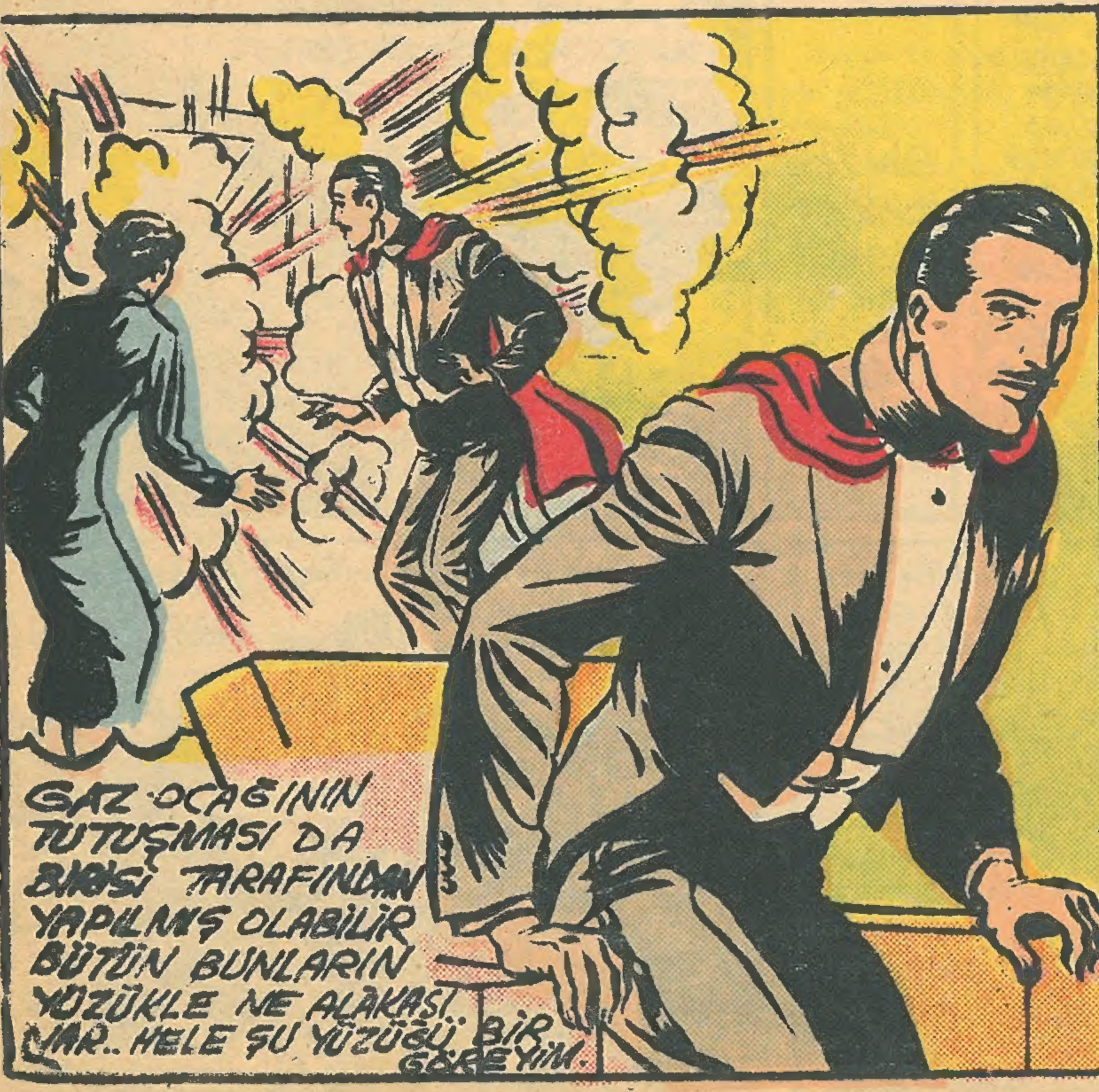

BU ESNADA YUKARIDA, NARDANIN ODA-
SINDA

YÜZÜĞÜN LÂNETLİ OLDUĞU
MUHAKKAK.. AMA BÖYLE
ŞEYLERE İNANMAK SAĞ-
MALIKTIR. BEN DE YÜZÜ-
ĞÜ ÇIKARMIYACAĞIM İSTE

ARKASI VAR

GAZ OCAĞININ
TUTUŞMASI DA
BİRİSİ TARAFINDAN
YAPILMIŞ OLABİLİR
BÜTÜN BUNLARIN
YÜZÜKLE NE ALAKASI
VAR.. HELE ŞU YÜZÜĞÜ BİR
GÖREYİM.

AŞK YAŞIYACAK

GİPSİ ANA.. ALLAH'INSA
DOĞRU SÖYLE.. LUCKİ SA-
HİDEN BULUNMUŞ MU? HA-

ÖYLE DİYORLAR KI- YATTA
ZİM. FAKAT BEN BU MIYMIŞ..
HUSUSTA SENİ AYDIN-
LATAÇAK BUL-
RUMDA DE-
ĞİLİM..

DOĞRU LUCIANA. BULMUŞ-
LAR VE BURAYA GETİRMİŞ-
LER. HERŞEYİ İTİRAF ETTİ.
ARTIK ONU UNUTSAN
İYİ OLUR..

BIRAKIN BENİ GİDEYİM.. ONU
DERHAL GÖRMEM LAZIM..

HEMEN ŞİM-
Dİ Mİ? ZA-
VALLİ BERBAT
BİR HALDE.. ONA
BEN BİLE ACIDIM.
HEM O JUDGE'İN
NUN DA KİM OLDU-
BU ÖĞRENİLDİ. BU
LUCKİ İÇİN BÜYÜK
BİR FELAKET
OLACAK..

BEN
LUCKİ'Yİ
GÖRMENİ
İSTİYD-
RUM..

BU
ROLÜNE
DİYECEK YOK
DOĞRUSU.

LUCKİ..
LUCKİ'ÇİĞİM
HAYATTASIN HA..
AH BİLSEN..

JOHN.. ŞUNU
ZİYARETÇİ ODASINA GÖTÜR.
BAŞIMIZ DERDE SİRE-
CEK BU KADINLA..

BANA
KENDİMİ MÜDAFAA
EDECEK EN UFAK BİR KAPİ
BİLE BIRAKMIYORSUN. HER
ŞEYİ OLDUĞU
GİBİ ANLATMIYORSUN

NELER
SÖYLÜYORSUN..
NASIL İHTİMAİ
VERİYORSUN?

LUCKİ.. SENİN HA-
YATTA OLMADIGINI
SÖYLEDİKLERİ
ZAMAN İTİRAFTA
BULUNDUM.

ORTAYA ÇIKIŞINI
HERŞEYİ ALTÜST
ETTİ DEĞİL Mİ?
ÜAN'DA BU İŞE
MEMNUN OLMA-
MIŞTIR DEĞİL
Mİ?

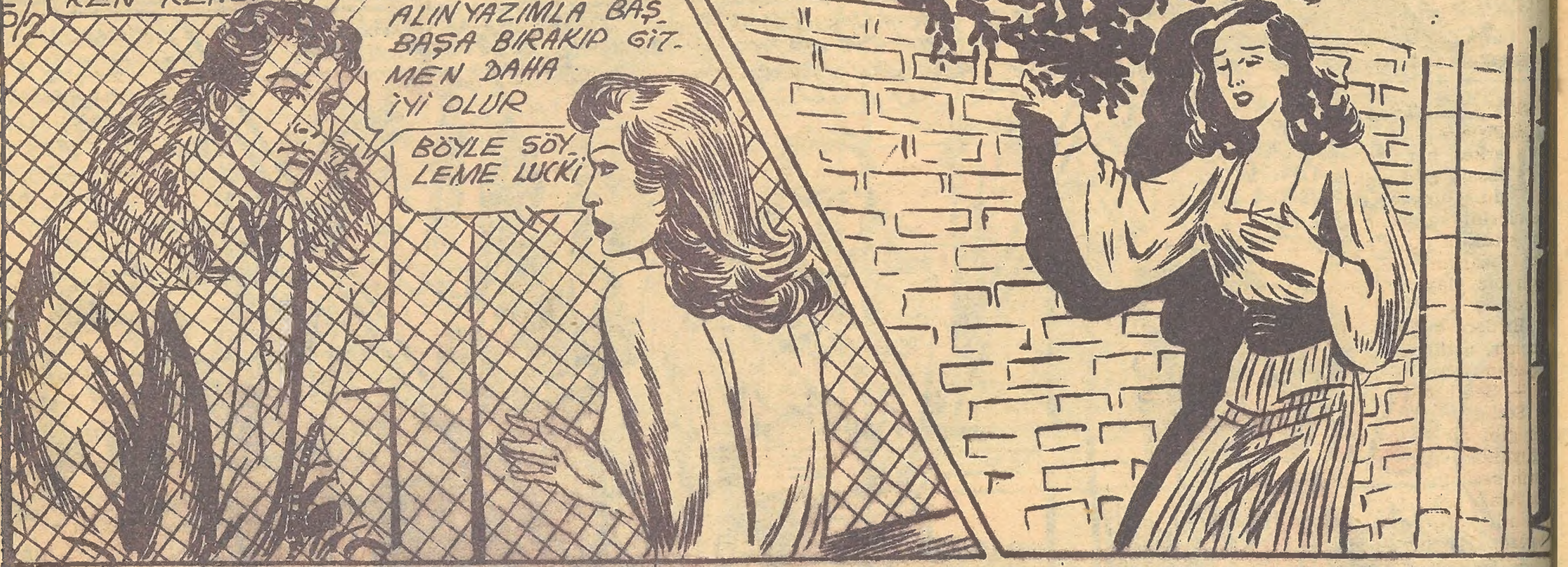
LUCKİ, LUCİANANIN İTİRAFI JAN'IN
TESİRİYLE YAPTIĞINI SANIYORDU.

ARTIK ARAMIZDA KONUŞACAK
HİÇBİRŞEY KALMADIĞINI ZANNEDİ.
YORUM SENİ MÜDAFAA EDEYİMDER.
KEN KENDİMİ MAHVETTİM. BENİ
ALIN YAZIMLA BAŞ
BAŞA BIRAKIP GİT.
MEN DAHA
İYİ OLUR

BÖYLE SÖY
LEME LUCKİ

LUCİANA BİTKİN
BİR HALDE HAPİS
HANEDEN ÇIKTI.

KALBİM DURACAK GİBİ
OLUYOR. ÇİLDİRMAK
İŞTEN BİLE DEĞİL.

KOMİSERİN BAŞI DERTTEYDİ.

BU VUDGESTON İŞİ SARPA
SARMAK İSTİDADINDA.. NEV
YORKTAN BURAYA KODA.
MANLAR GELECEK.

PEKİ BUNUN ALTINDAN
NE ÇIKACAK ACABA?

GALİBA BU JİM VUDGESTON
GAYET MÜHİM VE ASKERİ EV
RAK GÖTÜRÜYORMUŞ. LUCKİ BU
İŞTEN PAÇAYI KO
LAY KURTARA
MIYACAKTIR.

NEVYORKTAN KOMİSERİN SÖylediği
KODAMANLAR HAKİKATEN GELDİLER

PEKİ VUDGESTON
ÖLDÜ. BERABERİNDEKİ
EVRAK NE OLDU?

BAŞINDAN NÖBET
ÇİYİ HİÇ EKSİK
ETMEDİK EFENDİM.

SAN FRANSISKODAN AYRILMADAN ÖNCE JİM VUD
GESTONU BİR VARYETE ARTİSTİ OLAN UFAK TEF
BİR KADINLA BERABER GÖRMÜŞLER. ONU YAKA
LATARAK BERABERİMİZDE GETİRDİK. TEVKİF EDİLDİ
Gİ ZAMAN SAKINDI. BURAYA GELİNCE HIRGINLAŞTI.
BU CİNAYET PEK TESADÜFİ DEĞİL.

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın Kemalettin Tuğcu

SAYI : 38

Herkes, her fert ağır yaralı bir insan gibi ağlıyor ve inliyordu. Güneşin ilk ışıkları bina tepelerini yaldızladı. Sonra hafif bir sıcaklık duyulmağa başladı. Güneş Bizansın felâketinden habersiz, tatlı bir Mayıs neşesiyle yükseliyordu.

Birden, o güne kadar duyduklarımız üstünde bir feryat binlerce ağızdan yükselmeğe başladı:

— Şehir alındı. Şehir alındı.

Seslerini Tanrıya duyurmak ister gibi bir ağızdan bağırانlar ve ağlıyanlar var kuvvetiyle koşan atların sesi, çığlıklar gökleri kapladı. Arası çok geçmeden kalabalık bir atlı kafilesi bize doğru gelmeğe başladı. Bartolome:

— Geliyorlar, diye inledi.

— Hayır, dedim. Bunlar General Jüstinyanın askerleri.

Aldanmamıştım. Jüstinyanı gidiyordu. Onu bir ata bindirmişler ve etrafını almışlardı. Herhalde ağır yaralı olacaktı. Hrisokeras kapılarına giden yola saparak çabucak uzaklaştı. Onları bir alay yaya asker takip etti. Elbiseleri paralanmış, çoğu yaralı olan bunları, çılgın gibi koşan Bizanslılar takip ediyordu. Bunlardan bir ikisi Bartolome ile beni gördü ve dehşetten açılmış gözlerini kırpmadan koşarlarken haykırdılar:

— Kaçın, kaçın, geliyorlar.

Fakat bu zavallılar bize tavsiye ettikleri şeyi kendileri nasıl yapacaklardı? Bu binlerce insanı hangi kuvvet koruyacak, hangi tekne onları alarak denize açılabilirdi?

Titriyordum. Şimdi artık önmüzdüden insan selleri akıyordu. Dalga dalga gelen bu biçarelerin ellerinde çocukları, bazısının sırtlarında hastaları vardı. Nereye bidiyorlardı? Her taraf aynı ateş çemberiyle çevrili değil miydi?

Bartolome beni ikaz ediyordu:

— Yusuf bey, şimdi gelirlerse ne yaparız. Arkanda hâlâ zabıt elbisesi var.

Hakkı vardı. Zaten bu anda bir çığlık arasında şu sözleri de açıkça işittim:

— Ayos Romanos, Poliyandiri bürçlerinde Türk bayrakları sallanıyor. Kaçınız, kaçınız. Jüstinyanın geçtiği kapıdan kaçınız. Kadrgalar herkesi kurtaracak, kaçınız Türkler geliyor!

Böyle delice bağırarak koşmakta olan insanı, deliye dönmüş insan sürülerini takip ediyordu. Manzara dayanılmazacak kadar acıklıydı.

İçeriye çekildim. Ayağıma çizmelerimi geçirdim. Zabıt elbisesini çıkartarak bir yeniçeri zabiti gibi giyindim. Kuşağıma iki hançer soktum. Belimden ağır pala yerine ince bir kılıç sallandırımdı. Kıyafetim yolundaydı.

Bartolome bir yeniçeri kılığına girmeğe çalışıyor, ırı göbeğini bir türlü uyduramıyordu.

Birden yürek paralayıcı çığlıklar duyuldu. Şehre ilk girenler, en iyi vurgunu yapmak için sokaklara yayılıyor ve çok defa rasladıkları Bizanslıları öldürüyor, kapıları kırıyor, ne bulurlarsa çığneyor, kor-kunç nağralar atıyorlardı.

Artık şehrin her yerinden birden gürültü geliyordu. Bizans kaynayan bir tencere gibi içinden fıkırdıyor, etrafındaki savaş şimdi içinde, her evinde, her sokağında cereyan ediyordu.

Kapının üstüne ve binanın harem dairesinin kapısına bayrağı çektim. Bartolome çocuk gibi ağlıyordu. Kapıyı bilhassa açmıştım. Birkaç yeniçeri avluya daldılar, fakat beni görünce durakladılar. Onlara haykırdım:

— Aslanım kısmetini başka yerde ara, burası benim.

Gelenler vakit kaybetmemek için hemen döndüler. Çan sesleri Bizansın mukavemeti gibi azar azar eksiliyordu. Biraz sonra sokağın her iki başından da koşan yeniçeriler ve çapulcular göründü. Bunlar birbirlerine çatıyor, el değmemiş, başkaları tarafından işgal edilmemiş ev arıyorlardı. Bu yüzden boğuşanlar bile vardı.

Birden bir ağa içeriye daldı. Kendisini göğüsledi. Yüzü mor

rak çeker ve oda oda bölüşürlerdi. Fakat yeniçeri olmanın çapulcular, hele hristiyanlar bu usulü bilmiyorlardı. Hemen içeriye dalıyor ve soymağa kalkıyorlardı.

Öğle vaktine kadar saldıranları göğüsledim. Artık işin tavsadığını anladığım bir sırada öteki evde bıraktığım bazı eşya için koşarak çıktım. Kapı çoktan kırılmış, eşya sokağa dökülmüştü.

Dönüşte Ayatebdosyanın önünden geçtim. Kilisenin o gün günü vardı. Erkenden güllerle donatılan bu tapınağın içi bir mahşer yeri gibiydi. Çapulcular halkı soyuyor, karşı duranları öldürüyor, kızları ve kadınları saclarından sürüyerek dışarıya alıyorlardı.

Bu manzara beni ürküttü. Koşarak konağa vardım.

KARA DURMUŞ ..

Bartolome ortada yoktu. Avluda birkaç yeniçeri vardı. Bunlar harem kapısından girip çıkıyorlardı.

— Aslanım. Kısmetini başka yerde ara. Burası benim.

ve yer yer kan içindeydi. Beni düşman gibi süzdü. Koca binayı bana vermiyeceklerini söyledi. Ben de dişlerimi gıcırdatarak:

— Kılıcımın hakkı, dedim. Kendine güveniyorsan gir babayım.

Palasını kaldırdı. Bartolome ellerini yüzüne örttü. Dizlerinin bağı çözölmüştü. Ben kılıcımı sıyırmıştım. O:

— Bana Kara Şaban, derler, dedi.

Ben de mukabele ettim:

— Bana da İdris Beyin oğlu Yusuf Bey derler.

Ağa derhal palasını aşağıya aldı.

— Sana gücüm yetmez Beyim, dedi.

— Ama ben senin gönlünü hoş etmesini bilirim.

Ona bir avuç altın verdim. Memnuniyetle gitti. Daha sonra uğrıyanlar kapıda ve binadaki bayrağı görünce somurtuyor ve hemen geri dönüyor, bayraksız bina arıyorlardı. Yeniçeriler yağma usulünü biliyorlardı. Yağmada bir bina ilk girenin olurdu. Bazen bir binaya dört beş arkadaş birden bay-

Hattâ beni sonradan çapula gelen birisi sanarak itelemişlerdi. İki kişiyi devirerek yukarıya koştum. Bir çılgından farksızdım.

İreni ilk defa gördüğüm taş salona girdiğim zaman hançeriyle elmas kakmaları sökmeğe çalışan bir yeniçeri gördüm. Var kuvvetimle bağurdım. Gözlerim dönmüştü. Yeniçeri hemen sırtını çevirdi. Yüzündeki yara izinden ve kulak memesinin eksikliğinden ahçı Mehmed-i tanıdım. Hemen palasına sarıldı:

— Hey, yoldaş, burası bizim. Tez kuyruğunu topla.

Hırsımdan titriyerek:

— Mehmet, dedim. Burası benim.

Neye girdiniz buraya!

— Yusuf Bey sen misin? Hay yaradana kurban olayım. Ben gir-medim ağam. Bizansın düşeceğini bildiği için beni Durmuş getirdi. Boğazkesenden çapula geldik.

— Durmuş nerede?

— Yukarıda ağam.

Onu bırakarak yukarıya fırladım. Salona girdiğim zaman heyhat, yerde, başsız bir gövde, bir genç kız gövdesi son debelemeleri-

ni yapıyordu. Biraz ileride, yerde kanlı bir yuvarlak ve simsiyah saçlar vardı.

Bu, zavallı Olga, zavallı Olga-cıktı.

Göğsü, bağı çözölmüş, yer yer tırnaklanmış ve belki de mukavemet ettiği için boğazlanmıştı.

— İren, İren...

Şimdi böyle haykırıyordum. Üçüncü kattan tekme sesleri küfürler geliyordu. Arkamdan gelen birkaç yeniçeri salona girmişlerdi.

Onlara aldırmadan yukarıya fırladım. Kara Durmuşu orada gördüm. Üçüncü kapıyı da kırmış ve salona girerek İrenin yatak odasının kapısını tekmelemeğe başlamıştı.

Beni görür görmez tanıdı ve dana gibi bağırıldı:

— Boğazkesendeki dayanın acısını şimdi çıkartırım senden.

Palasını kaldırdı ve üstüme yürüdü.

Olgayı öldüren o idi. Bunda şüphem kalmamıştı. Ben şimdi çapulculardan daha beter olmuştum. Gözlerim dönmüş, yüzümün etleri çekilmiş, dişlerim meydana çıkmıştı.

Durmuşun savurduğu pala kulağımın dibinden geçti. Az daha boynuma raslayıp başımı gövdemden ayıracaktı. İçeriye girenler:

— Etmeyin yoldaşlar, bölüşün ne varsa, diyorlardı.

Durmuş kendisini toparlamadan kılıcımın ucunu gözlerinden birisine daldırdım. Avazı çıktığı kadar bağırarak kendisini geri atmağa çalıştı. Palası elinden fırlamış, iki eliyle kılıcına yapışmıştı.

Kılıcı bırakıp hancerimi çektim. Boynuna daldırdım. Kalın boynundan oluk gibi kara bir kan fışkırdı. Ayaklarını çelip yere serdim. Göğsüne çıkarak rasgele suratını, boynunu hançerledim. Üstüm, başım kan içindeydi.

Kara Durmuş, bu Arnavut devşirmesi onbaşı, şimdi can vermek için debeleniyor, yerleri kana boyuyordu. Onun bu çekişmesi bana zevk veriyordu.

— Olga, intikamını aldım, zavallı kız, diye havkırdım.

Sonra kılıcımı alarak ötekilere döndüm. Mehmet haykırdı:

— Yusuf Bey, Yusuf Bey yoldaşları kırma, suçlu düşersin.

Fakat bunu dinliyecek halde değildim. Dördünün birden üstüne atıldım. Küfürler ederek merdivenlere atıldılar. Onları avluya, sonra sokağa kadar kovaladım.

Yeniden yukarıya çıktım. Oda kapısının önünde haykırdım. İren kapıyı açtı. Fakat beni görür görmez ellerini yüzüne kapattı.

Arap bir servi gibi dimdik ayakta duruyordu. Bartolome yere çökmüş, kendisinin müslüman olduğunu anlatmak ister gibi, durmadan şahadet getiriyordu. Kapoçellinin kızı İrenin yatağının üstünde baygın yatıyordu.

İreni görünce haykırdım:

— Söyle, sana dokundular mı?

— Yusuf, Yusuf korkutma beni. (Arkası var)

ZAVALLI ADAMCAĞIZ SÜKLÜM
PÜKLÜM HUZURDAN ÇIKTI

AMIRAL...
TUDOR... BANA
AMIRAL TUDO
RU ÇAĞIRIN

DONANMA KOMUTANI YAŞINA RAĞMEN
ÂDETA UÇAR GİBİ KRALİÇANIN YANINA GEL-
Dİ

BENİ EM-
RETMEŞSİNİZ

BİR KALYON FILOTİLLA
SILA YARIN CEBELÜTTA
RİGA HAREKET EDİYORUZ

SEBEBİNİ
SORABİLİR
MİYİM MAY
JESTE

EVET... STAR...
GEMİMİZ, ADI...
MACA REİS OLAN
BİR KORSAN GE-
MİSİ TARAFINDAN BA-
TIRILMIŞ. GEMİ KO-
MUTANI TABİİ
KENDİSİDİR

ATMACA REİS

20

BU HERİFİN CE-
ZASINI BİZZAT
YERMEK EMELİNDEYİM.
ONU GRANDİ LİREĞİNE
ASARAK İDAM EDE-
CEĞİM.

ERTESİ SABAH FILOTİLLA
YOLA ÇIKTI.

BİRKAÇ GÜN SONRA CEBELÜT
TARIK ÖNLERİNE VARMIŞ BU
LUNMAKTAYDILAR.

BU SIRADA EL AKİLA DA CEBE-
LÜTTARIK ÖNLERİNE VARMIŞ VE
İNGİLİZ FILOSUNU GÖRMÜŞTÜ

BU HOŞUMA GİTME-
Dİ. PERRO EMİRLE
RİMİ AYNEN YERİ.
NE GETİR.

EMREDERSİNİZ.
HERHALDE İNGİLİZ
LERLE HARBET-
MEK FIKRİNDE
DEĞİLSİNİZ

BÜYÜK
BANDIRA-
YI KAL-
DIR VE 21 PARE SELÂM
TOPU ATTIR. İNGİLTERE
KRALİÇASININ FORSU
VAR.

GELEN GEMİYİ KRALİÇA GÖRDÜ
ADI EL AKİLA.. BİR İSPANYOL
GEMİSİ.. BIRAKIN GEÇSİN
GİTSİN..

BÖYLELİKLE EL AKİLA KRALİÇANIN GE-
MİLERİ ARASINDAN GEÇİP UZAKLAŞTI.

TEHLİKEYİ ATLATINCA ANGELİKA
AŞAĞIYA İNDİ

YİNE BENDEN NE İSTİYOR.

BİRKAÇ GÜN SON-
RA SİZİ BEKLEYEN
AKİBETİ HABER VERMEĞE
GELDİM.

ARKASI VAR

Bayan Başkan

Yazan: M. YAMAN

Kadınları Koruma Cemiyetinin Başkanıydı. Şehrin en kibar ve en zengin bir ailesine mensuptu. Okadar nüfuzlu ve sözü geçen bir genç kadın ki cemiyet demek o demekti.

Kime bir tezkere yazsa derhal yardıma koşar, kime rica etse hemen kesesinin ağzını açardı.

Başkan Bayan fakir kadınları gözetiyor, yoksul ihtiyarları hastahanelere yatırıyor, kimsesiz dulları işe koyuyor, uçurumun kenarındaki genç kızların eteğine yapışarak onları şunun, bunun eğlencesi olmaksızın kurtarıyordu.

Ailesi zengin, rahatı yerinde olduğu için kendisini bu işe hasretmişti. Cemiyet içindeki kadın durumunu iyice bilmesi, incelemesi, bütün teferruatıyla tanınması lâzımdı. Bunun için de fedakârlıklardan çekinmiyor, rahatını huzurunu bırakarak çalışıyordu.

Bütün memleket, hattâ bütün dünya çapında bir konferans hazırlamağa karar verdiği zaman ilk olarak bir fabrikada amele olarak çalıştı.

Kadınların ne şartlar altında çalıştıklarını ve erkek amele ile aralarında geçenleri öğrendi. Oradan bütün atölyesine, daha sonra bir hastahane ve arkasından bir eve hizmetçiliğe girdi.

Başkan çok iyi çalışıyordu doğrusu. Kendisini hiç belli etmeden, kıyafetini değiştirerek, adını saklayarak girdiği yerlerde gizli gizli not alıyor, konferansa en canlı parçalar buluyor ve gittikçe hevesi artıyordu.

Son defa girdiği zengin ailenin yanında biraz fazlaca hırpalandı. Sonradan görme, şımarık, kendisini beğenmiş bir hanımı vardı. Aile zengin olduğu için iki orta hizmetçisi, bir sütnine, bir de erkek ahçısı bulunuyordu.

Dal gibî zayıf, hırçın, hırslı ve şımarık kadın yeni hizmetçiyi biraz aptalca bulduğu için durmadan işe koşuyordu.

Başkan Dürriye Sönmez orada Zehra Tıkız adıyla çalışıyordu. Zehra aşağı, Zehra yukarı. Şunu getir Zehra, bunu götür Zehra, gözün körolsun Zehra, karı azıcık kımıl da, bunun burası İstanbul, köyünde değilsin artık. Yontul biraz.

Dürriye Sönmez tahammül ediyordu. Kapı yoldaşı olan iki kız pek sürtüktü. Kırar, döker, biraz aptalca buldukları Zehraya yükler, ahçı ile, uşakla hispış eder işi ona gördürürlerdi.

Şunun şurasında üç ay çalışacaktı. Dayanıyordu ne yapsın? Memleket meselesi bu.

Güzelliklerini kaybetmek için yemeni ile geziyor, uçlarını çenesinin altından düğümlüyor, ince, edalı kaşlarını kalemle kalınlaştırıyor, gözlerinin güzelliğini saklamak için koyu renk camlı bir gözlük kullanıyordu. Bu yüzden arasıra kapı yoldaşları:

— Kör karı, diyorlardı.

Kulaklarının da biraz ağır işitiğini etrafa yaymıştı. O yüzden ya-

nında alçak sesle herşeyi konuşuyorlardı. Bu da onun işine pek yarıyordu.

Bir gün Bay, bir arkadaşına söylemişti:

— Şu Zehra kör, sağır bir karı ama bacakları filân pek biçimli. Hele bir kalçaları var, kolay kolay bulunmaz. Teni de lekesiz. Herhalde İstanbullu bir zampananın köyde kalmış bir çocuğu olmalı, demişti.

Misafir arkadaş da gülmüştü:

— Karın görmeden bir dene bakalım. Bazan kötü ambalajların içinden ummadık şeyler çıkar..

Çok şükür evin bayı pısırtıktı. Karısından pek çekinirdi. Onun için sinamağa kalkışmıyordu.

Fakat ahçı Dursun ağa hiç de çekinmiyordu. Bir gün mutfakta kapıyı örterek önüne durmuş ve sırtıtmıştı:

— Şunun şurasında kapı yoldaşık. Seninki benimki yoh. Gul gibi geçinip gitemeliyim. Ben büşürdük-

lerimden sağa sahlaların, Datlıyı neyi esirgemen. İlle Zehre sen de bağa asma gabahlarından, galaylı pilâf tenceresi dombalaklarından dattır biyol. Aah dime sahin. Bu iş ille olacah.

Bayan başkan yakasını zorla kurtarmıştı. Hemen o akşam örtündü. Mutfagin kapısından sıvıştı.

.....
Bayan Dürriye Sönmez konferansını en ince teferruatına kadar hazırlamıştı. Eh, ne de olsa kadındı. Konferans salonuna yepyeni ve mükemmel bir tuvaletle çıkması hakkı idi. Giyindi, kuşandı, yüzlerce mümtaz davetli ve binlerce çeşitli kadın karşısına ihtisamla çıktı.

Müthiş bir alkıştan sonra sahne hususî ışıklarla aydınlatıldı ve o hoparlörün önünde nutkunu vermek (Arkası 14. sayfada)

DAKİKALAR FRED-
DİNİN İÇİNDEKİ YEN-
ME, GALİP GELME-
ARZUSUNU KÖRÜK-
LİYORDU.

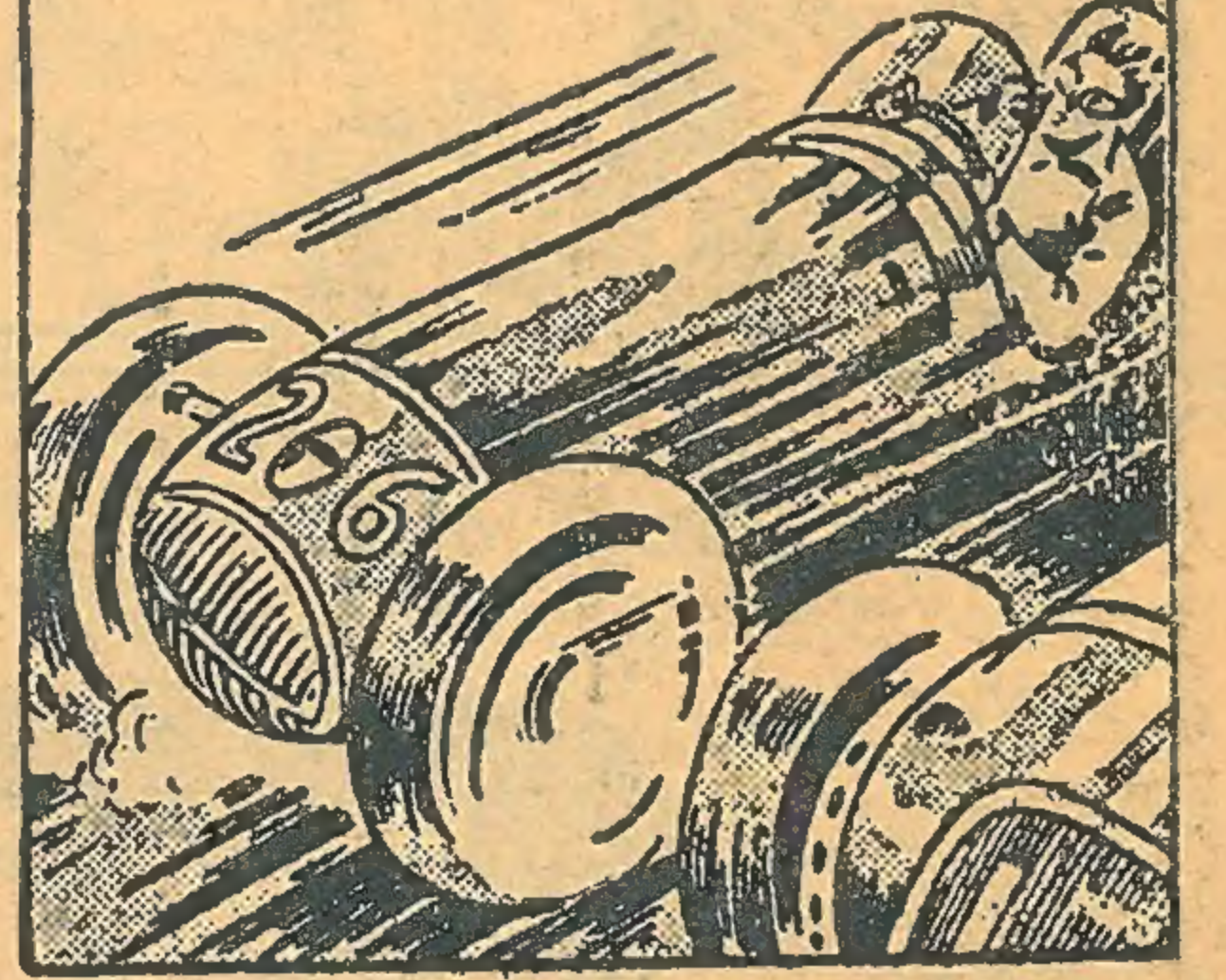

MACERA PEŞİNDE

MİKROFONDA HISSİ YA-
TI SORULAN
BENÜA FRED
DİYİMET
HETTİ.

ALLO ALLO...
ÇOK ŞÜKRÜ KAZA
SİZ BELASIZ ÜÇ-
TÜR DAHA YAPTIK.

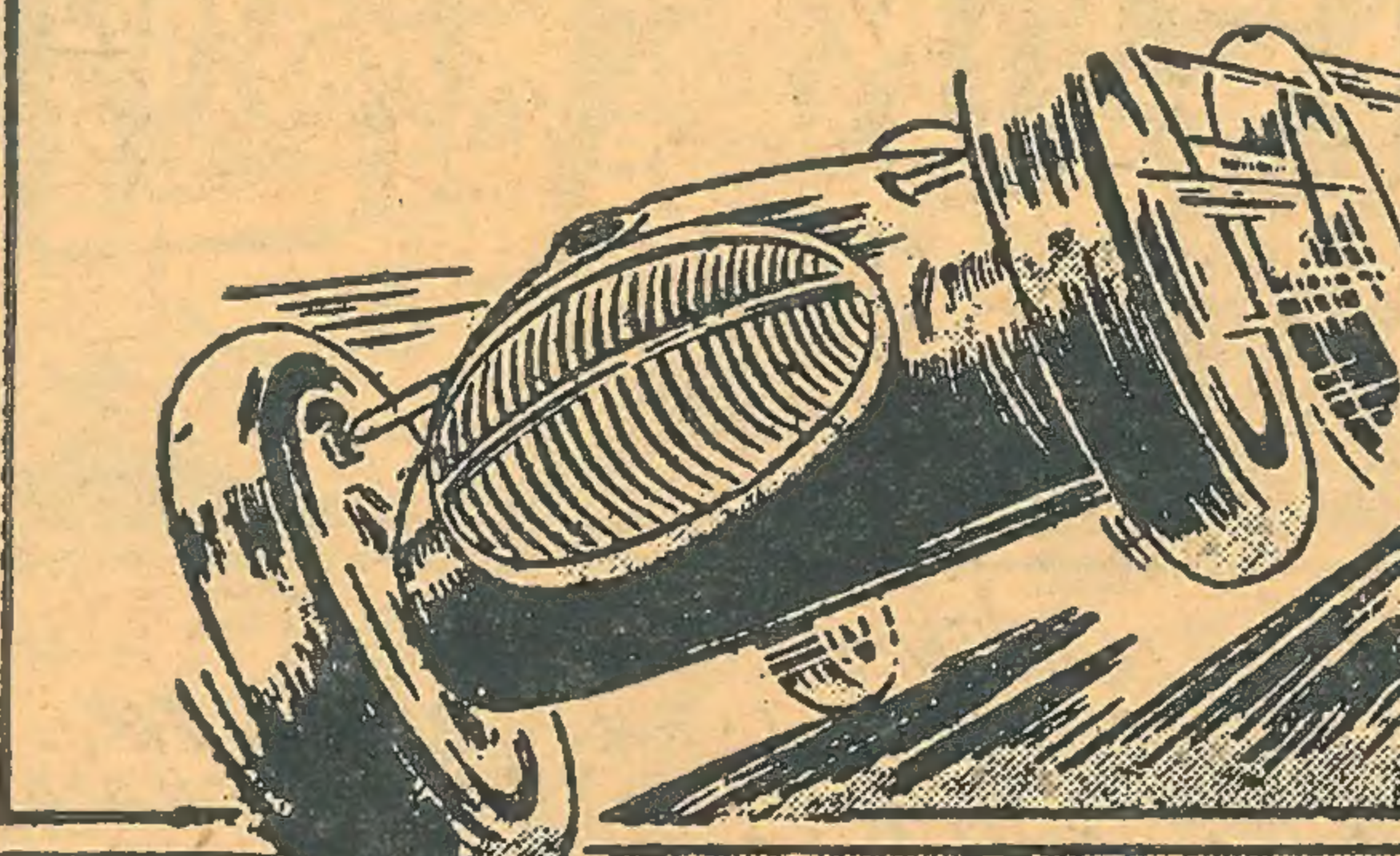
SEYİRCİLER, HEYECANDAN ÇILGINA
DÖNMÜŞTÜ. KALKIYOR BAĞIRIYOR,
TEŞCİ EDİYOR, KIZIYORDU

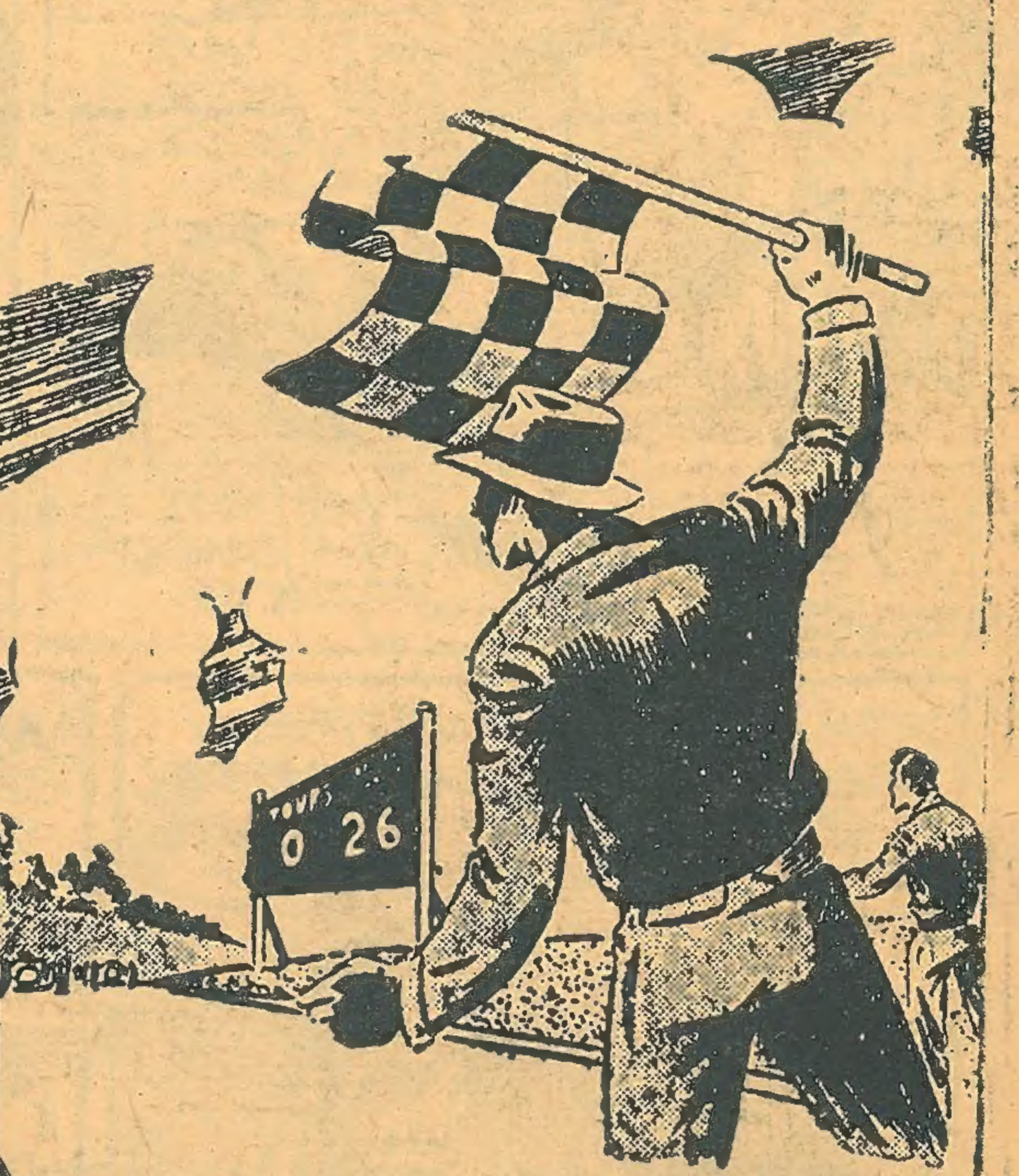
ÜSTAD..
TALEBEM
FREDDİ HAK-
KINDAKİ FİK-
RİNİZ ?

KAZANDIĞI MUVAFFAKİYET
FREDDİYE CESARET VERİ-
YORDU. YARIŞ OTOMOBİLİNİN
TEKERLEKLERİ NEREDEYSE
YERE DEĞMİYECEKTİ.

KAZANDI
AMA ÖCÜNÜ
ALACAM.

YARIŞIN SON TURU DA Bİ-
TİYORDU. HAKEM ELİNE DA-
MALI BAYRAĞINI ALDI. DEPAR
NOKTASINDA DURDU. BİR ARIZA
OLMAZSA 26 BİRİNCİ GELİYOR-
DU.

- ARKASI VAR -

du. Başka bir yere gitse şimdi aldığı dört beş mislini kolaylıkla kazanabilirdi.

O masanın başına döndüğü zaman genç kâtip:

— Gözlerimi açmış olduğun için çok teşekkür ederim patron dedi. Artık yanınızda çalışacak değilim. «Villiers et Fils» firmasından iş teklif etmişlerdi. Onu kabul edersem muhakkak az zamanda yükselirim. Allaha ısmarladık.

Kapı çattak kapandı. Zaman Jacques çıldırarak haldeydi. Etrafına çeviren insanlara ne olmuştu böyle? Hepsi ona karşı hasın davranıyorlardı.

Başkaları hakkında fena şeyler düşünmemeğe çok gayret etmesine rağmen, evdeki aşçı, yemekleri beğenmemesinden ötürü ağıya ağıya eşyalarını toplamağa koştu. Karısı, yeni elbisesinin çok zevk-siz olduğunu yüzüne karşı söylememiş olduğu halde çılgına döndü ve ona yapmadığını bırakmadı.

Ertesi günü, mal satın almağa gelen iki firma mümessili bir şey almadıkları gibi, bir daha kendisiyle iş yapmayacaklarını ve kabalığını bütün piyasaya yayacaklarını bağıra bağıra söyliyerek gı-kıp gittiler.

Akşamı zorlukla eden Jacques Sillier doğruca arkadaşı doktor Dienard'ın apartmanına koştu. İlk sözü:

— Kuzum bu başıma gelen nedir? Oldu. Sonra başına gelenleri hepsini nakletti.

Doktor sinsi sinsi gülüyordu. Jacques sustuğu zaman:

— Her şeyi ben hazırladım, dedi. Dün akşam, insanın her düşündüğünü dobra dobra söylemesi gerektiği şeklindeki yanlış kanaatlerinin mahzurlarını sana göstermek için bu oyunu oynamayı kararlaştırdım... Benim ipnotizma kabiliyetimi bilirsin. Gözlerinin içine baka baka seni ipnotize ettim ve her aklımdan geçeni yüksek sesle tekrarlamamı telkin ettim. O tesirle dün akşamdan beri her düşündüğünü ötekinin berikinin yüzüne karşı söyledin ve ne netice verdiğini gördüm... Hâlâ eski fikrinde ısrar ediyor musun?

Jacques biraz düşündü sonra:

— Vallahi, diye başlayacak oldu. Ama Doktor Dienard yine masvi gözlerini onunkilere dikivermişti. O zaman büyük bir telâşla:

— Aman dostum, diye atıldı. Vallahisi filân yok. Tamamen senin fikirlerine geldim. Doğruyu söylemek her zaman iyi değil.

BAYAN BAŞKAN

(13. sayfadan devam)

için hafifçe öksürdü.

Fakat işte bu anda yavaştan başlayan bir ses, şirret bir ses duyuldu:

— Aaaa, ayol bu bizim kör Zehraya benziyor. A vallahi o. Ayol bu mu bize konferans verecek.

Bir başka yerden, fabrikanın içi mümessili kendini tutamayıp ulu orta söylendi.

Bayan Başkan bütün bunları duymuştu. Onun vakur bir eda ile gülümsediğini ve söze başlamak için bir daha hafiften öksürdüğünü duyular. Fakat zavallı bu sathi gösterişe rağmen içinden öyle çökmüş ve sarsılmıştı ki:

— Vay hınzır sağır.

— Vay kör vay.

— Ayol şu dünyanın işine bakın. Dünkü hizmetçim bugün bana konferans verecek..

Gibi sesler arasında olduğu yere yıkıldı.

İnce bir ses yirtiniyordu:

— Karı foyasının meydana çıkışını görünce düşüp bayıldı.

KORSANLAR KRALI

No: 13

RUENA İHTİYAR DELİ SE FİNİ KUR TARAMI-YACAĞINI ANLADI.

RUENA, ESKİ ŞEFİ MORGANA SIKI BAĞLAR İLE BAĞLIYDI. DELİ İHTİYARIN KIRILMASINI İSTEMİYORDU

BU HERİFLER GÜNEY-DEN GELDİLER

GÜNEYDEN HA?

MORGAN ÜZÜLME.. BEN SENİNLE KALACAĞIM.. DEDELERİN MAYALARIN TAPINA-GINA DÖNE-CEĞİZ SEN ÜZÜLME

DÖNECEĞİZ DEMEK RUE-NA...İYİ.

KORSANLARIN GÜ-RÜLTÜSÜ GİTTİKÇE YAKLAŞIYORDU

BAK MORGAN.. ŞEHİRE BAK..NE GÜZEL PARLIYOR

RUENA ŞEFİNE KARŞI SON VAZİFESİNİ YAPTI İHTİYAR, DELİ KORSANI, KORSANLARIN ELİNE TESLİM ETMEK TENSE ÖLMESİNİ TERCİH ETTİ.

MORGAN GEL.. BAK ŞU BİNALAR.. SENİ HAYATIN BOYUNCA BU ŞEHİRİN PARLAKLIĞI BÜ-YÜLEDİ...

BAK.. DOYA DOYA BAK..

AZ SONRA RUENANIN NE DEMEK İSTEDİĞİNİ ANLADILAR. MORGANIN SADIK ARKADAŞI ALTI PATLARINI BELİNE SOKTU.

ARTIK YAPACAĞINIZ HİÇBİRŞEY KALMADI. GELİN BAKALIM.

NİHAyet KORSANLAR GÖZÜKTÜ.

KAPTANIMA SON VAZİFEMİ YAPAYIM. BIRAK ONU ÇOK SEV-DİĞİ BU ŞEHİRE GÖNEYİM. SONRA SİZİNLE GELİRİM.

MORGANIN ÖLÜMÜYLE YAPTIĞI SUÇLAR UNUTULDU. ALLAH TAKSİRATINI AFFET-SİN..

ARTIK YAPILACAK BİR İŞ KALMA-MIŞTI. GERİ DÖ-NECEK. LERDİ. ÖNLERİN DE MESAK KATLİ BİR YOLCULUK YARDI. ARKASIVAR

ASK İHTİRASTIR

FRANK LARRİ VE ESRARENGİZ MILDRED RANSUNUN ORTASINDAKİ BİR ADAYA DOĞRU YOL ALDILAR.

NEYE YAPTIN BUNU? NEYE YALNIZ BİZE?

BÖYLE ŞEYLERE KAFANI YOR. MA GÜZEL YÜZLÜ YÜZBAŞIM. TEHLİKEYİ ATLATTIN YA SEN ONA BAK.

ADADA BİR BAŞKA BAR VARDI. SİYAH SURATLI BİR KAPICI ONLARI KARŞILADI

BURANIN ADI TATU. GECENİN ZEVKİNİ BURADA DEVAM ET. TİREBİLİRSİNİZ.

LARRİ GÖZLERİME İNANA MIYORUM.. ŞURA. YA BAK..

SENİN GİBİ ŞE. KER YÜZLÜ BİR KIZIN BURALARDA NE İŞİ VAR BA. KAYIM?

YAHU SEN NE MERAKLI ŞEYSİN. OTUR KEYFİNE BAK YÜZBAŞIM.. BEN KOMANDORDA ŞARKI SÖYLER GELİR BURADA EĞLENİRİM. HAKKIM

TABİİ HAK. KIN.. SENONA BAKMA..

BURASI PARANIN SU OLUP ARTIĞI, RACA ALTINLARININ ERİDİĞİ BİR YERDİ.

HOŞA GİT. MEK TE LÂF MI.. YALNIZ BURASI BİRAZ ESRARLI..

NASIL BEYLER.. HOŞUNUZA GİTTİ Mİ?

EYET. FAKAT SİZDEN FAZLA DEĞİL..

MILDRED İLE SUBAYLARI GETİREN KAYIKÇIYLA MILDRED BU SIRADA BİREK İŞARET ÇAKTI. LAR.. TE FRANK NE LARRİ BUNUN FARKINA JARAMADILAR. MILDRED SUBAYLARA DÖNDÜ.

BEYLER BU GECE MİSAFİRİM OLUN.. SİZİ MEMNUN BIRAKIRIM

EDİN BEYLER. TUVALETİMİ TAZELİYEM. ŞİMDİ GELİRİM.

BUYURUN.. RİCA EDERİZ. BEKLİYORUZ..

MILDRED SEVİMLİ BİR GÜLÜMSEME İLE KALKTI.

MILDRED DIŞARI ÇIKTI. BİR KORİDDOR GEÇTİ. BİR YAZIHANENİN KAPISINI AÇTI. SARI SAĞLI BİR ADAMLA KARŞILAŞTI.

MERHABA ALDHEM BENİ GÖRMEK İSTEDİĞİNİ TAHMİN EDİYORDUM

MILDRED.. HELE ŞÜKÜR GELEBİLDİN.. NEREDEYDİN ŞİMDİYE KADAR?

10/2

DELİ MİSİN SEN ? BURAYA AMERİKAN SUBAYLARINI ALIP GELMEK NE İHTİYATSIZLIK.. SENİ DOĞRU HAREKETE DAVET EDİRİM. İHTİYATSIZLIK ETME.

NEYE BÖYLE KÖTÜMSERSİN

ADLHEM ? ARASIRA EĞLENMEK HAKKIM DEĞİL Mİ ? BOŞUNA KONUŞACAĞINA BANA BİR SİĞARA VER DE DAHA CİDDİ KONUŞALIM..

LARRİ VE FRANK BİR HAYLI İÇMİŞLERDİ MILDRED TUVALETİNİ YENİLEDİ SUBAYLARIN YANINA DÖNDÜ.

AFFEDERSİNİZ ÇOCUKLAR. SİZİ BEKLETTİM AMA BUNUN MÜKÂFATINI GÖRECEKSİNİZ

SENİ ÇOKTAN AFFETTİK GÜZEL KIZ.. GELOTUR.. AL SEN DE BİR KADEH..

HERGÜN YENİ BİR MUVAFFAKİYETİNLE BENİ BÜYÜLÜYORSUN HAYDİ ŞANSIN AÇIK OLSUN..

BENİ ÇOCUK MU SANDIN ? İKİ SUBAYI BURAYA BOŞUNA MI GETİRDİM SANIYORSUN ? İŞİMİZE YARAYABİLİRLER.

ŞAMPANYALAR VİSKİLERİ KOVALARI. FRANK VE LARRİ ÇOK İÇTİLER. YALNIZ MILDRED İÇMİYORDU

HERKESE ŞAPUR ŞU PUR, BİZE YARAB. Bİ ŞÜKÜR

TABİİ SEVİYORDUM YÜZBAŞIM.

MILDRED ŞEKERİM.. BENİ SEV. DİĞİNİ SÖYLE..

188/2

ERTESİ SABAH BAŞAĞRISI İLE AYILDIKLARI ZAMAN TATU İSSİZ VE BOMBOSTU.

MILDRED.. ŞEKERİM.. GEL.. GEL BİRAZ DA BENİM YANINA..

OH.. BAŞIM.. LARRİ NEREDESİN

